

Giới thiệu Lạc Trôi

Truyện Lạc Trôi của tác giả Mĩ Vị Thiên Hạ là một câu chuyện ngôn tình xuyên không rất hay và hấp dẫn, truyện kể về một cô gái từ hiện đại xuyên không về cổ đại.

Gió thổi! Ngàn năm xa vắng! Kiếp luân hồi tựa như mây bay. Đến rồi lại đi.

Tuyệt rồi! Ngàn xưa mệnh mang! Trái tim mặn đắng, chìm nổi bơ vơ.

Hoa lất phất! Ngàn tóc khẽ tung bay! Làn váy nhẹ bung nở, phất trong đêm tối điểm lệ mà tình khiết tựa hoa lan trong đêm.

Ánh mắt khẽ xa xôi. Làn thu thủy khẽ chìm nổi. Tổ Lạc khẽ ngược ánh nhìn về phía xa xôi. Một nỗi buồn mệnh mang tựa sóng cuộn trào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Trôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Gió thổi! Ngàn năm xa vắng! Kiếp luân hồi tựa như mây bay. Đến rồi lại đi.

Tuyệt rồi! Ngàn xưa mệnh mang! Trái tim mặn đắng, chìm nổi bơ vơ.

...

Hoa lất phất! Ngàn tóc khẽ tung bay! Làn váy nhẹ bung nở, phất trong đêm tối điểm lệ mà tình khiết tựa hoa lan trong đêm.

Ánh mắt khẽ xa xôi. Làn thu thủy khẽ chìm nổi. Tổ Lạc khẽ ngược ánh nhìn về phía xa xôi. Một nỗi buồn mệnh mang tựa sóng cuộn trào trong lòng.

Tuyệt rồi rồi!

Một tiếng thờ nhẹ tựa vĩnh hằng.

Đây là mùa tuyết đầu tiên hay chẳng mùa tuyết cuối cùng.

Sống từng ấy năm, qua bao nhiêu tháng? Nhưng đây vẫn là mùa tuyết duy nhất ở bên chàng. Bên người nàng yêu. Cười nhẹ, nàng hạnh phúc sao. Không, nàng sớm đã biết rằng đời mình chỉ như hoa phù dung, sớm nở tối tàn. Đã sống đến gần một tuổi xuân 18 đầy mơ màng và ngọt ngào của tình yêu. Mà bỗng chốc nhận ra tất cả chỉ là giả dối, là đau lòng, là quên thất tim gan.

Thần thờ, bất lực. Nàng vươn bàn tay trắng ngần lại có chút trong suốt lên đỡ từng hạt tuyết tinh khiết, nhẹ bằng trong lòng bàn tay.

Lất phất!

Gió nhẹ thổi. Từng bông tuyết tung bay. Hắt nhẹ khỏi lòng bàn tay nàng rồi phiêu diêu mãi đâu đây, chẳng thấy nữa. Bật cười nhợt nhạt. Nàng chợt nhớ đến mẫu thân, người đã từng nói rằng, không nên yêu ai, nhất là người phạm. Họ nhẫn tâm, họ lạnh lùng, họ bội bạc, họ ích kỉ...

Trái tim thật đau đớn. Đây chính là cái kết cho việc nàng không nghe lời, lỡ lạc mất trái tim vào tay một người con trai nhẫn tâm, lạnh lùng mà kiêu ngạo.

Ánh mắt thoáng lạng lẹ. Hàng mi khẽ rung động. Hơi thở vẫn vút xa xăm. Nàng nắm lấy từng bông tuyết trong tay. Lạnh giá.

Gió lại thổi. Tuyết lại tung bay. Xoay tròn. Hất lên không gian từng bông tuyết trắng li ti tựa mơ, tựa ảo.

- Lạc nhi...

Gió vờn qua. Y bào bay lất phất. Mầu đen thăm thẳm đan quyện, xoắn xuýt lẫn màu trắng tinh khôi. Chàng đã đến, con người tàn nhẫn đang khoác trên mình chiếc mặt nạ giả tạo ấy: dịu dàng, thương yêu. Nàng biết, chàng đang giả vờ, chàng không yêu nàng, thứ chàng muốn, chẳng qua chỉ là thứ chàng đang cần ở nàng thôi. Cười chua chát. Đôi mắt nàng chợt đau xót như có bụi bay vào mắt. Không muốn để ai thấy từng tác tâm trạng của mình như đang kìm nén. Nàng nhẹ nhắm làn mi mỏng tựa tấm rèm. Hơi thở nhạt nhòa, mơ hồ tựa sương mai.

- Lạc nhi...

Hơi thở nhẹ vút, hòa quyện. Bàn tay chàng trai khẽ siết chặt. Chiếc cầm vuông vững, đường nét cứng rắn thì nhẹ vào những làn tóc bóng mượt như mây. Đôi mắt tựa sương đêm, và luôn tĩnh lặng như mây mù che phủ khẽ nhắm lại, ưu thương.

...

Gió vi vu.

Làn tóc nhẹ bay bay. Từng lộn, từng lộn nhẹ quẩn quýt.

Làn váy nhẹ tung hứng. Từng tắc, từng tắc nhẹ dây dưa.

Tuyết lay động! Tỉnh khỏi một vùng trời!

Thân người mảnh mai dựa vào lòng chàng. Cảm nhận quanh thân thể lạnh lẽo từng tác ám áp khẽ lan tỏa. Mặc dù biết là giả dối mà sao nàng vẫn vương vấn, vẫn mong ngóng hơi ấm của chàng từng ngày, từng giờ. Nắm chặt bàn tay, nàng sao hận mình đến thế này.

- Lạc nhi... - Giọng nói triền miên...

Đôi mắt xinh đẹp nhắm lại chẳng rõ hơi hướm. Hơi thở lập lờ tựa hư ảo. Giọng nàng mê mang nhẹ vương vất lạc lõng.

- Vâng...

- Lạc nhi... - Miên man mà lưu luyến. Tiếng chàng lay động lòng nàng, sâu lắng.

Tuyết nhẹ phát phơ. Đất trời đen tối, điểm tuyết trắng xóa tựa tấm tranh loang lổ màu sắc.

Cánh tay siết chặt. Ôm chặt hơn thân thể nàng. Ánh mắt chàng khẽ bất an, lưỡng lự. Chàng thật sự không muốn, không muốn tổn thương nàng. Nhưng, thật sự trên đời này có điều gì khiến chàng chẳng thể nào làm được, thì đó chính là việc này: không tổn thương nàng, điều này là không thể. Trái tim khẽ run lên, chàng bây giờ, cũng chẳng thể nào hiểu nổi cảm xúc này là gì nữa??? Cái cảm xúc mà sâu thẳm trong chàng sợ hãi và đau khổ. Cái cảm xúc mà hàng ngày dẫn dắt chàng từng giờ, từng phút, từng giây. Chàng yêu nàng ư. Không, chàng phủ nhận, chàng sẽ không. Chàng sẽ không phản bội người con gái chàng yêu, người mà chàng vẫn luôn tâm tâm niệm niệm bảo vệ, tìm mọi cách nâng niu.

Gió thốc qua. Lạnh lẽo. Buốt giá vào tận trong lòng. Rồi lan truyền tới tận đáy mắt. Đông lạnh.

Bàn tay lạnh lẽ nắm chặt. Ánh mắt chàng thoáng chốc lóe lên chấn động và lạnh lẽo khôn nguôi. Chàng đặt một nụ hôn lên mái tóc của nàng. Hơi thở vương vấn đầy iu thương, chiều chuộng.

- Lạc nhi, giúp ta lần này thôi... - Chàng tựa cằm vào bờ vai gầy yếu. Rồi ôm trọn nàng vào lòng, che chắn hết muôn ngàn gió rét lạnh lẽo khôn nguôi bên ngoài - Lạc nhi, ta thật sự không nỡ để nàng ấy chết. Lần này thôi, hãy giúp ta cứu sống nàng ấy.

Gió lại thổi. Lạnh hơn. Thấu xương hơn.

Tuyết lại thổi. Dày hơn. Trắng xóa hơn.

Cảm nhận thân mình cô gái trong lòng càng thêm lạnh giá. Tà váy càng tung bay như chẳng thể níu giữ nổi điều gì. Chàng bất giác siết càng chặt vòng ôm, tưởng chừng như muốn khảm cô gái vào lòng mình, chẳng tách rời.

Gió thổi. Thời gian như chẳng ngừng lại. Tuyết lại như dày thêm một lớp. Mà hai thân mình vẫn dựa vào nhau, thân thiết, mặn mà, hòa hợp đến thế.

Làn mi khẽ rung động. Đôi mắt sâu thẳm một màu biêng biếc khẽ hé mở. Giây phút này tim nàng như nổi sóng mênh mang, muôn ngàn nỗi lòng chẳng thể nói rõ một chữ yêu là gì. Nó là gì, mà khiến người ta đau khổ đến nhường này!!!

Ánh mắt nhìn ra xa xăm, xa mãi. Nơi phía cuối chân trời: tối đen, tối đen như mực. Nàng cất tiếng nói:

- Thứ chàng muốn là “Minh khí hoàn” phải không? - Giọng nàng nhẹ nhàng, trôi nổi, lập lờ hòa quyện trong màn tuyết mãi tận vào xa xăm.

- Lạc nhi... - Chàng cất tiếng như muốn nói gì đó.

- Được, ta sẽ cho chàng..

Gió phát qua. Bông tuyết tung cánh. Chập chòn. Đậu trên mái tóc nàng, điểm tuyết. Đậu trên làn mi nàng, mờ nhạt. Đậu trên khóe môi nàng, lộng lẫy. Tất cả hòa vào nhau trong bức tranh tuyệt mỹ này sao lại mang nét thê lương, sâu bi đến thế. Phải chăng, tất cả lại là vì nụ cười của nàng. Nụ cười mà chẳng mấy khi hiện trên môi. Giờ đây lại trong trẻo, thoải mái, khoái hoạt đến thế.

Lòng thất lại. Đau đớn. Nàng ấy, người con gái mà chàng đang từng bước lợi dụng ấy, đã đồng ý rồi. Đáng nhẽ ra, lúc này chàng phải vui, phải hạnh phúc, phải cười thật to sung sướng mới đúng chứ. Mà sao, lại không cười nổi, không vui nổi. Tim chàng chỉ thấy thất chặt, quặn lại từng cơn, đau đớn. Cảm tưởng như đang có hàng ngàn, hàng vạn cây kim đâm xuống trái tim chàng, quặn quại, đâm đĩa máu tươi. Đau quá, sao chàng lại đau thế này???

Ánh mắt lần nữa hội tụ quang điểm. Nàng nhìn ra xa. Hơi thở thom tho vật vờ lan tỏa lững lờ. Còn thân mình thì dựa hẳn vào chàng. Nàng rút cuộc còn mong đợi gì nữa ở chàng chứ. Tình yêu, niềm hạnh phúc của sự đáp trả. Chao ôi, tất cả những thứ ấy thật quá xa xỉ đối với một người đến sau như nàng.

“Réo...rất...”

Xa xa. Văng vẳng. Từ đâu đấy. Tiếng thất huyền cảm xa xôi vọng về. Miên man, hiu hắt...

Trái tim chợt nhẹ bẫng. Cảm quan chợt phôi phai. Nỗi lòng chợt ngập cả vào bầu trời tuyết trắng xa xăm, mênh mông. Và vào lúc này, nàng bỗng nhận ra mình là một lữ khách đường dài, đang khổ sở tìm kiếm nguồn nước giữa một bề sa mạc mênh mông. Mà đây là một bề cát, không rõ lối nào ấy thì liệu rằng sẽ có một điều gì có thể cứu cánh được cho nỗi lòng đang dần vơi cạn, khô héo này đây. Đau khổ và chua xót. Tổ Lạc ngân nga vài câu ca vơ vẩn, như xa, như gần, hòa vào làn điệu bất tận của đất trời cô độc mà tịch liêu:

“Người theo hương hoa mây mù giăng lối

Làn sương khói đưa bước ai đi xa rồi

Đón cô mình ta vấn vương hồi ức trong men say chiều mưa buồn

Ngẩn giọt lệ ngừng khiến khóe mi sầu bi

Đường xưa nơi cổ nhân từ giã biệt li, cánh hoa rụng rơi

Phận duyên mong manh rẽ lối trong mơ ngày tương phùng

...”

- Vương gia... Vương gia... - Phá tan không gian tĩnh lặng. Đập vỡ từng tiếng ca nhạt nhòa. Xé ngang tiếng đàn mênh mang. Vòng tay ôm nàng của chàng dường như cũng giống như không gian bên tai, dịu dàng mà rời xa.

- Vương phi, vương phi nguy rồi... Vương gia... Vương gia...

Tuyết chẳng ngừng trôi. Gió chẳng ngừng thổi. Làn tóc chẳng ngừng lật phất. Tà váy chẳng ngừng tung bay. Nhưng chàng đã ngừng ôm nàng và quay đi mất.

Đưa mắt nhìn theo bóng chàng. Nỗi lòng nàng dường như không thể kìm nén được, bỗng quặn thắt đau đớn. Đưa tay ôm lấy ngực, nàng nghe đâu đây tiếng trái tim nứt vỡ khỏi lồng ngực...Đau đớn và tê lương đến thế...

...

Hoa rơi. Ngàn vương vấn tơ sầu. Lòng chàng, tình thiếp. Tựa hoa trong gương, trắng trong nước. Mờ ảo mà hư vô. Mong manh mà dễ vỡ. Dù cho ngàn náu giữ. Ngàn tơ vương. Thì tất cả vẫn vơi vàng phôi phai mau, tan biến mãi.

..

Tuyết phù như sương, như mưa. Nhẹ nhàng giăng mắc khắp đất trời một mảnh trắng xóa. Thân người nàng giữa khung trời mênh mông sao mảnh mai, gầy yếu mà lại đầy hiu quạnh, cô đơn bất tận đến thế.

Ngoài xa. Tiếng thất huyền cảm vẫn ngân vang. Xa xăm mà mơ hồ.

Ánh mắt thoáng chốc thâm đậm, chút sinh khí cuối cùng dường như đã dựa đầy bất lực. Tổ Lạc đưa tay ôm lấy ngực. Nơi ấy giờ phút này không còn nhịp đập nữa, chỉ có chẳng là một nỗi đau quặn quai đến vô hạn khi từng chút sinh mệnh bị hút cạn. Nàng biết, giờ khắc này, chàng đang làm gì, đang ở bên ai. Thứ chàng đang cố gắng dâng hiến, để cứu sống cô gái đó là gì...Cười chua chát, sâu cay... Chưa bao giờ nàng có thể cười nhiều như hôm nay, nhưng sao không giống như tưởng tượng, nụ cười ấy sao chẳng vui vẻ, hạnh phúc như nàng vẫn từng nghĩ. Tại sao nó không như nụ cười của Bạch Tuyết, của Lọ Lem trong những câu chuyện cổ tích mà muội muội vẫn bắt nàng hay kể, sao không giống nụ cười của người quả phụ khi nhìn thấy đứa con bé nhỏ của mình chào đời... Đau... Nàng cười mà lòng quặn thắt lại. Từng giọt nước mắt như châu châu cuối cùng cũng rơi xuống...Thì ra khi cười người ta cũng có thể khóc... Thì ra khi trái tim bị đập nát cho vào thân thể người khác để cứu sống ai đó, cũng có thể khiến người ta khóc. Khóc... Nàng khóc cho từng giọt sinh mệnh đang trôi đi, khóc cho tình yêu đau khổ vô ngần nơi trần gian đầy bi ai này, khóc...

Gió nhẹ thổi, thì thảo. Nàng dường như nghe tiếng thì thầm của nó: “Công chúa tuyết cũng biết khóc sao. Chẳng phải người chẳng bảo là tinh linh tuyết không có nước mắt sao...”

Thoáng thất thần, lời thủ thi của gió như ngọn gió đâm vào lòng Tổ Lạc đầy đau đớn. Công chúa tuyết vốn không biết khóc. Nàng chỉ khóc khi trái tim pha lê của mình hết sinh lực, chỉ khóc khi bản thân sắp từ giã tất cả để về với vịnh hằng. Thật đáng cười và tê lương làm sao. Thì ra khóc là thế này đây. Khóc là đau khổ thế này đây. “Ha ha...” Cười phá lên điên dại, nước mắt nàng lại chảy ra như mưa, cũng như từng chút sinh mệnh nàng đang dần dần từ giã.

Ánh mắt thoáng lạng lờ. Tổ Lạc nhìn về phía xa. Nơi mênh mông, muôn vàn những bóng tuyết ấy, dường như mơ hồ một bóng hình nào đó, chẳng rõ ràng... Là mẫu thân ư, là người ư. Bàn tay khẽ nâng lên, chạm vào từng làn tuyết trắng. Mẫu thân ơi, con nhớ người, người đến đón con ư. Mẫu thân mỉm cười, đầy mắt thoáng hiền từ, dịu thương. Bàn tay vội gơ lên, nàng muốn nằm trong vòng tay ấm áp của người. Nhưng không, thế gian luôn tàn nhẫn đến phút cuối cùng, thứ nàng nắm được, thứ nàng chạm vào vẫn chỉ là những cơn gió và những bông tuyết trắng tinh khôi. Nước mắt rơi, hàng mi ướt

đắm, nỗi lòng chua xót và bất lực biết bao, nàng thốt lên đau thương : “Mẫu thân, con xin lỗi...con xin lỗi người”.

Gió thổi. Làn tuyết tung bay. Áo ảnh xa xăm biến mất nơi cuối chân trời.

Nắm chặt từng ngón tay trắng bệch, dần trong suốt. Tổ Lạc lúc này chợt muốn làm gì đó. Và nàng cũng nghĩ đến điều gì đó: chẳng phải tuyết cũng có vũ điệu sao. Phút cuối rồi, còn nữa đâu, giây phút này nàng sẽ làm một bông tuyết theo đúng nghĩa. Mẹ ơi, gửi gió, gửi trăng, con gửi đến người lời xin lỗi trần thành nhất.

Đầu khẽ nghiêng, tà váy tung bay, nàng chậm chậm đứng thẳng thân mình mong manh. Rồi nhún từng đường cong, tà váy bay múa, mái tóc phiêu diêu trong tuyết. Xa xa, tiếng thất huyền cầm lại lần nữa ngân vang, khẽ bay bổng, lay chuyển mơ hồ theo điệu múa mê li. Nước mắt khẽ dâng tràn làn má, long lanh rơi vào không trung rồi khẽ chuyển mình thành từng bông tuyết trong suốt. Bờ môi Tổ Lạc câu lên thành từng tiếng ca miên man:

“Đôi chân lang thang về nơi đâu

Câu thơ tình xưa vội phai mờ

Theo làn sương tan biến trong cõi mơ

Mưa bụi vương lên mi mắt

Ngày chia lìa hoa rơi buồn hiu hắt

Tiếng đàn ai thêm sầu tương tư lặng trong chiều hoàng hôn...”

- Lạc nhi... - Xé ngang tiếng gió, chen ngược tiếng huyền cầm. Giọng chàng vang vọng như xa, như gần.

Nàng quay đầu, nhìn chàng. Bóng dáng hiện trong ánh mắt hoảng loạn, sợ hãi, thất lạc của chàng sao mà mờ nhạt, trong suốt quá. Nàng biết, thì ra đã đến lúc nàng phải ra đi rồi, trở về với tuyết, trở về với gió, đi mãi, xa mãi, chẳng bao giờ về nơi đây nữa. Bất giác nở nụ cười tươi. Nàng ích kỉ quá, nàng muốn chàng nhớ hình dáng đẹp nhất của nàng. Chỉ lúc này thôi, được không... Luru Phong, ta yêu chàng...Ta cũng hận chàng...

Bạn đang đọc truyện *Lạc Trôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Gió thổi. Mưa giông. Đất trời một mảnh tối đen như mực.

“Đoàng.” Một ánh chớp xẹt ngang nền trời. Sáng lóa tựa một nét bút trắng xóa trên tờ giấy than.

Giật mình, tỉnh giấc. Ánh mắt nàng bỗng trắng dã. Hơi thở dồn dập, tim loạn xạ từng nhịp điệu điên dại.

Ngoài trời, mưa vẫn gào thét, gió vẫn vùn vù.

Hơi thở dần chừng lại, bên tai nàng nghe tiếng mưa gió, bập bùng, đầu đầy trong trí óc lại gợn về những hình ảnh mờ nhạt, mơ hồ về những dáng hình nào đó xa xăm. Ôm lấy đầu, một cơn đau tê tái bủa vây trong lòng. Ôm lấy ngực, nàng hít những hơi nặng nề, cố áp chế cơn hen đang dần xâm chiếm trong cổ họng.

Trán túa mồ hôi. Bàn tay nàng nắm chặt tấm chăn. Cơ thể cố điều hòa nhịp thở, ngăn chặn cơn khó thở đang dâng lên trong khí quản.

Gió ào qua. Thốc vài cơn nhỏ bé qua cái lỗ nhỏ của căn phòng xơ xác. Ánh mắt nàng mù mịt nhìn ánh sáng của chiếc đèn dầu, chợt sáng chợt tối, lay lắt tựa ngọn lửa của ma chơi. Nhíu mày. Đôi mắt một màu đen thăm thẳm vương chiều sâu lay động.

Hơi thở lạc lõng dần trấn định. Tổ Lạc khẽ sờ gáy, bước chân đi về phía bắc đèn. Rồi đưa tay chỉnh lại ngọn lửa vốn đã sắp tắt. Nàng vốn không quen ngủ trong bóng tối. Không vì gì khác, mà đơn giản là nó mang lại cảm giác bị nuốt chửng, bị thôn phệ. Cái cảm giác ấy, không phải là một lần, không phải chỉ là khi còn nhỏ, mà cho đến tận bây giờ, khi đến cái tuổi 14 rồi, thì nó vẫn luôn đeo đẳng nàng, chẳng hề buông tha. Trán lấm tấm mồ hôi, nàng chợt lại nghĩ về giấc mơ vừa qua. Trái tim lại một hồi một mồi, nàng thật phải chịu những giày vò này đến bao giờ đây. Mỗi một lần nằm yên giấc, là một lần những giấc mơ ấy hiện về. Nó dai dẳng, nó âm ỉ cứ như một lời nguyền đêm đêm đầy dọa nạt. Bàn tay khẽ đưa lên, chạm vào lồng ngực nóng hổi, dường như nàng vẫn còn cảm nhận được cái đau tê tái của trái tim hồi mới nãy. Nhíu mày, cái nỗi đau ấy... nàng chẳng hiểu rốt cuộc nó là tập hợp của những cảm xúc gì mà sao bị thương, chua xót đến thế. Nhíu mày, trán lại lấm tấm mồ hôi, trái tim lại bắt đầu dậm dậm đau. Nhẹ lắc đầu, nàng cố gắng thoát khỏi cơn miên man vô bờ. Nàng không muốn cơn đau ấy lại kéo đến nữa.

Gió lại thổi. Lần này mạnh hơn. Thốc hẳn vào một trận rét lạnh. Hơi ôm lấy thân người. Tổ Lạc vội khoác thêm một chiếc áo bông dày cộm, nặng nề vào người. Đây là chiếc áo duy nhất của nàng vào mùa đông này. Mặc dù nó hơi cục mịch, nặng nề và rách nát một chút nhưng nàng vẫn thích nó lắm. Ít nhất

nó đủ ấm cho nàng vào cái mùa đông có thể nói buốt da, buốt thịt nơi đây. Và ít nhất, có nó, nàng sẽ chẳng phải chết công trong gió lạnh như A Ngải. Nghĩ về A Ngải, nó là một chú chó rất ngoan, nàng rất thương nó. Nó có một bộ lông mượt mà và một khuôn mặt tròn xoe với những tiếng gâu khàn khàn, chói tai, sau một trận ốm kinh khủng. Khi nàng nhặt được nó là lúc người chủ vứt nó ra khỏi nhà chỉ vì nó bị bệnh và người ta sẽ chẳng có tiền để chữa cho một con chó bị bệnh. Rồi như đã dự kiến đó, nàng đã nhặt nó về, và may sao lúc ấy nó đã qua khỏi. Chao ôi, lúc ấy quả là một kì tích. Nghĩ đến đây, nàng bỗng chốc lại chẳng muốn nghĩ nữa. Sống thì sao chứ, nó vẫn sẽ ra đi thôi chẳng phải sao. Ánh mắt khẽ đau xót, hình như có hạt bụi bay vào mắt nàng. Nàng không khóc chứ, chẳng phải chỉ là những hạt cát thôi sao, nàng sao có thể khóc vì một lí do ngớ ngẩn đến vậy. Nhưng thật lạ, sao khóe mắt vẫn cay cay, những giọt nước mắt vẫn vô cớ chảy xuống. Tất cả là lỗi tại nàng. Nếu không phải tại nàng để cho lũ buôn người dè ý, thì nàng cũng đâu bị bắt, A Ngải cũng đâu vì bảo vệ nàng mà chết trong giá lạnh, chết mà cả người đông cứng lại trong làn tuyết băng giá. Đau đớn, nàng úp mặt vào bàn, khẽ dăm dứt. Chỉ lần này thôi, nàng sẽ khóc một lần này thôi.

Gió hiu hắt thổi khắp căn phòng. Chỉ bỗng chốc mà ngoài kia đã sáng. Ánh mặt trời dần lộ dạng. Mưa đã dần ngớt. Chỉ còn đâu đây những tiếng gió hiu hiu, dần lặng ngắt.

Tổ Lạc vội đứng dậy, chùi nước mắt trên làn má. Sáng rồi, nàng cần phải làm việc, làm việc để có thể sống. Nếu không nàng sẽ bị đánh đòn, sẽ bị bọn chúng vứt xác nơi nào cũng chẳng biết nữa. Thờ ra một hơi đục ngầu, nàng đi đến bên bếp lửa, bàn tay cảm lấy thật nhiều than củi, chất vào mặt. Khuôn mặt này, nàng không thể để ai nhìn thấy. Nếu không nàng sẽ chết không chỗ chôn. Nhíu mày, bàn tay bắt giác nhanh hơn, nàng nghe tiếng keng tập hợp nô lệ đã vang lên ngoài kia. Nô lệ, phải đấy, nàng giờ đây đang là một nô lệ, một nô lệ mà ngay cả quyền được sống cũng không có, một nô lệ mà suốt đời chỉ được gắn với 2 chữ “súc vật”. Cay đắng thật, A Ngải, tội gì em phải cứu chị, để rồi em cũng phải chết mà chị cũng không thể thoát được. Hơi thất thần, một tiếng keng nữa lại vang lên, đánh thức nàng.

Vội vàng bước ra, nàng đóng cửa. Ngoài trời mưa vẫn hơi lún phún, nền đất thì ướt nhep, trơn trượt. Thời tiết thật chẳng mấy tốt đẹp. Nhưng nó cũng chẳng có gì là ngoại lệ đối với những người mang thân phận nô lệ như nàng cả.

Bước chân đi, nàng nhanh đến chỗ tập hợp. Lòng lại lo nghĩ miên man, cầu trời cho nó đừng mưa quá to. Nàng không muốn lớp than này bị rửa trôi chút nào.

- Lũ ngu này, có tập hợp mà cũng chậm chạp như rùa, quả thật là vô dụng. - Vừa bước đến, trước mắt nàng đã hiện lên một bóng roi, rồi một trận đau nhói, nhức nhối truyền đến.

Nàng lại bị đánh rồi. Sâu sắc cảm nhận điều đó, nàng lại thấy sợi da như con rắn uốn lượn quất thêm vài cái mới hả hê rồi đi.

Miệng co quắp, một nỗi tức giận vô biên hằn trong đôi mắt vốn trong trẻo. Tổ Lạc vội cúi đầu, rồi rít xin lỗi. Một bộ dạng hèn mọn.

Như hải lòng về điều đó. Hắn ta lại lên tiếng năn nỉ vài cái, mắt hẹp dài lại liếc quanh. Ồ, lại có tên đến muộn. Nheo mắt, hắn ta buông tha cho nàng, lại vung dao vào người xấu số. Hành hạ người khác làm hắn ta cảm thấy hưng vinh ư, có lẽ vậy. Cup ánh mắt, nàng lui về chỗ, thân thể lại cảm nhận từng đợt nhói đau. Nàng nhất định sẽ không tha cho hắn ta. Bàn tay khẽ nắm lại, trắng bệch.

...

Gió thổi vẫn vũ, dường như bầu trời không nghe lời của nàng. Nó mang theo từng cơn giông, từng làn mưa. Rả rích, giăng mắc khắp đất trời. Nhìn vậy, Tổ Lạc, vừa cổ bê từng viên gạch, vừa cổ cúi thật thấp sau làn mũ toi. Cầu trời khản phật hãy ngừng mưa đi. Lòng thầm niệm một trăm lần, nàng cố gắng động thân mình vốn đã đông cứng vì ướt nhep trong mưa. Nàng thật chẳng hề muốn ăn đòn chút nào. Nó làm nàng đau, và khó chịu. Và lại nàng muốn được về thật sớm, nếu không nàng sẽ chết vì bệnh thương hàn mất.

Gió bập bùng, mưa ngày càng nặng hạt.

Nàng nhìn trời, thầm nghĩ, kiểu gì bọn chúng cũng sẽ cho nghỉ thôi, thời tiết này mà làm thì chỉ có đường chết. Quả nhiên, ngoài xa, tiếng keng lại vang lên, đều đặn làm lòng người hưng phấn. Cười nhẹ, nàng đặt nốt vài viên gạch xuống. Rồi hòa vào dòng người, bước xuống, về nhà.

Một tiếng kèn dài đột ngột vang lên. Tổ Lạc dường như nghe thấy tiếng rít của chiến mã hí dài, vang vọng. Rồi một âm thanh hùng hồn vang dội, lan tỏa khắp quảng trường.

“Tất cả đứng im. Chúng ta đang bắt trọng phạm. Không ai được di chuyển khỏi chỗ!”

Vội dừng bước chân. Tổ Lạc nhìn xuống. Ở nơi kia, một hàng binh lính tinh nhuệ vốn đứng nghiêm chỉnh sau khi nghe hiệu lệnh vội vàng tản ra tìm kiếm. Nhíu mày, thứ họ tìm kiếm là gì vậy. Mà phải huy động cả một đội quân tinh nhuệ đến thế này. Nhíu mày, hơi lạnh hơi bua vây thân thể. Nghĩ nhiều làm gì, hơi cảm thấy nàng vội ôm chặt thân người, thứ nàng quan tâm giờ phút này là hiện tại nàng sẽ không được ra về kia. Chết tiệt, thật lạnh, nếu còn không được về nữa, nàng sẽ ốm mất. Thở một hơi dài, nàng chán nản ôm lấy thân mình lạnh giá.

Gió lại vì vu. Một hồi mưa kéo dài lại qua đi. Thời gian thấm thoát đã gần nửa canh giờ. Mím môi đã dần trắng bệch, Tổ Lạc nhìn chăm chăm vào từng toán lính đang trở về kia. Lòng thầm muốn nghìn đao, vạn quả hạc.

Thời gian dần trôi qua. Toán lính cuối cùng cũng ướt nhep trở về. Thoáng nhìn cái lắc đầu của họ, nàng cũng đoán được kết quả. Hơi mỉm cười, nàng chẳng hiểu sao cảm thấy thỏa thuê đến thế.

Mưa ào ào, lại có xu hướng to thêm. Người đàn ông trên yên ngựa cũng nhìn chằm chằm vào cái lắc đầu chán nản của người lính. Đầu mày nhíu lại, chàng cảm thấy nổi bức tức khôn tả dâng lên trong lòng: cá đã lọt lưới rồi mà còn để xổng, còn nổi ô nhục nào hơn nổi ô nhục này nữa. Bực mình, người đàn ông nắm chặt tay, ngồi trên yên ngựa từ từ tiêu hóa nỗi tức giận khôn nguôi trong lòng.

Gió gào thét. Thốc khắp đất trời. Bờ môi càng thêm nhợt nhạt. Thân mình càng thêm đông cứng. Tổ Lạc tức giận, hần học, nhìn chăm chăm người đàn ông trên lưng ngựa. Tên khốn, sao hắn còn chưa đi.

Một vài tia chớp xẹt ngang bầu trời. Chàng trai bỗng bình tĩnh sau cơn tức giận. Ánh mắt nhìn về phía bầu trời đang mưa to tầm tã, lại nhìn vào bộ quần áo đã ướt đẫm của mình. Thở dài một hơi, chàng giơ tay, ra hiệu lui binh. Bờ môi bạc mỏng lại ngậm lên những tiếng tràn đầy nội công thâm hậu: “Tất cả mọi người, giải tán”.

Chỉ tất cả mọi người ở đây, tất nhiên là những người nô lệ rồi. Ánh mắt Tổ Lạc lóe lên vui sướng, nàng bước vội về phía cầu thang. Nàng quả thật phải về nhanh. Nàng phải sống. Ít nhất là để thoát ra khỏi nơi này, làm những việc nàng cần làm.

Gió quay cuồng. Chúng nô lệ chen chúc, xô đẩy nhau bước xuống. Giờ phút này, ai chả rét, mà đã rét thì ai chẳng muốn về nhà của mình, chỉ ít để sưởi ấm cái đã.

Thân thể nhỏ bé, chẳng mấy chốc đã chìm trong bể người. Và nàng bị ai nhận ra rằng, mình đang bị dòng người chật ních này xô đi đâu chẳng hay. Hoàng hốt đôi chút, nàng cố bước đi thật nhanh để thoát khỏi chỗ này. Nhưng mà bước chân vẫn không thể khống chế, siêu vẹo, lạc khỏi đường ray định sẵn. Và bất chợt thân mình bị đẩy mạnh, nghiêng ngã. Tổ Lạc thấy bản thân chạm thật mạnh vào lan can bằng gỗ lỏng lẻo bên ngoài. Rồi rơi xuống theo lực hút trái đất.

Gió thốc qua tai, tát vào mặt đau rất. Giờ phút này, nàng biết nàng đang rơi xuống. Phút chốc miên man, nàng lại thấy bật cười quái gở, thì ra không phải cứ bay là thích đâu, đơn giản như hiện tại chẳng hạn.

- Tướng quân, cần... - Ánh mắt nhìn chằm đen trên trời, người binh sĩ bật thốt.

Gió vi vu, dường như có tiếng ma sát xé gió, và tiếng lật phật của vài vóc không đều đặn. Chàng ngừng đầu, neho ánh mắt. Chợt thấy một chấm đen, theo hướng mình từ từ rơi xuống.

Bay trên gió, cười trên mưa. Nàng chưa bao giờ thấu cái lạnh buốt đến thế này. Đôi mắt khẽ nhắm lại, cuối cùng cũng không thoát cái chết, thôi thì nàng sẽ mặc kệ tất cả vậy. Cười nhẹ, có lẽ chết rồi có khi lại đỡ mệt mỏi hơn.

15 thước.

10 thước.

5 thước.

Thân mình chẳng rơi tiếp. Con đau như điện đại cũng chẳng truyền tới. Và dường như nàng cảm thấy thân mình bị gì đó ôm gọn. Mở bừng mắt, nàng đối diện với khuôn mặt anh tuấn vô cùng. Nói thế nào nhỉ, mọi vàng trán rộng, một hàng mi dài, một đôi mắt sâu hun hút, một sống mũi cao, một bờ môi dày, gợi cảm. Neho mày, chẳng hiểu sao, nàng thấy khó chịu vô cùng.

Ánh mắt để ý từng điệu bộ của cô gái trong lòng. Chàng bất giác lại muốn bật cười. Chán ghét ư, một cô gái nhếch nhác như vậy mà lại chán ghét chàng ư. Hơi neho ánh mắt, chàng nhìn chăm chăm cô gái, nghiền ngẫm.

- Tướng quân, cấp báo, cấp báo, dường như hắn vừa xuất hiện ở Tây Nam thành Nam.

“Hắn” ư. Chàng vội buông tay ôm cô gái. Hất cô xuống mặt đất nhày nhụa. Rồi rục ngựa chạy như bay, miệng không quên truyền lệnh: “Cấp tốc tiến vào thành Nam, lục soát, nhất định phải bắt được người”. Vó ngựa tung lên, nước bay tứ tán. Bóng dáng chàng như ánh chớp biến mất nhanh còn hơn cả gió.

Mưa tầm tã. Toán quân tinh anh phút chốc đã rời khỏi nơi quảng trường. Chỉ để lại nơi đây tiếng bước chân hỗn loạn của những người nô lệ và tiếng quát tháo xa xa của viên cai trưởng.

Bò dậy, Tổ Lạc cố ngồi dậy khỏi lớp bùn đất đỏ au, nhày nhụa, nhóp nhép. Lòng lại rủa lên từng tiếng day nghiến đối với ân nhân vừa cứu mạng mình. Sao hắn có thể vứt nàng một cách dứt khoát như thế. Ít nhất cũng phải để nàng có tinh thần chuẩn bị đã chứ. Xương nàng như muốn nứt ra rồi đây này, tên khốn. Trong lòng ngàn chữi, vạn rủa, nàng cố lết thân mình đau đớn rã rời về phòng. Nàng không thể ở lại đây để hứng mưa nữa được. Nghĩ vậy. Và nàng bước đi với những bước chân siêu vẹo. Rồi thân mình dần dần trở nên mơ hồ, khuất biệt sau những rặng mưa...

Mưa rơi. Gió thốc mạnh. Xa xa phía cuối chân trời, một ánh chớp bạc khẽ lóe lên như ảo ảnh rồi vội tan biến mau. Bầu trời lại chìm vào cơn tĩnh mịch, yên ắng lạ thường.

...

Bàn tay xiết chặt. Chàng trai bật thức dậy sau cơn mê. Đôi mắt đục mờ sau cơn nồng lóe lên tia ác liệt, đau đớn.

Ngoài trời, không gian mưa đêm bỗng xẹt ngang một tiếng chớp lóa, nổ ầm ầm.

Ánh mắt chàng dõi ra ngoài trời. Bên tai nghe tiếng nổ đĩnh tai nhức óc của sấm chớp. Đáy mắt lại một hồi một mối, đau khổ. Miệng lại thì thảo yếu ớt gọi tên: Tổ Lạc.

Đầu gục xuống. Chàng nằm bệt trên bàn. Tay đưa lên, rút nốt hũ rượu đã voi cạn vào chén...

Ngoài trời, mưa càng to hơn. Gió càng rít hơn.

Trong phòng, chàng nhấp từng ngụm rượu. Điều bộ chậm chạp đến là mệt mỏi. Hơi nheo mày, chàng lại cất tiếng cười nhạt nhẽo. Một mỏi ư, chậm chạp ư. Chàng muốn uống thật chậm, thật chậm để cho hương rượu này thấm vào ruột gan, thấm vào trái tim. Nheo ánh mắt, giờ khắc này sao chàng khao khát được say đến thế. Say để quên đi tất cả. Quên đi nàng và cả nỗi đau này nữa. Nốc thêm một ngụm rượu. Chàng lại thêm nằm vật trên bàn. Mắt lơ đãng, lạc lõng, không còn sức sống. Say ư, chàng say rồi. Nhưng mà sao tất cả không như chàng nghĩ. Sao nỗi nhớ này không phai nhòa, nỗi đau này không dịu tắt. Trái tim nhói lên, nỗi lòng quặn lại, ánh mắt chàng mờ ảo. Dường như, có phải bóng hình nàng đang ở trước mặt. Hơi thần thờ, chàng đưa tay lên muốn chạm vào nàng, nhưng... thử chàng chạm vào chỉ là khoảng không lạc lõng.

Ánh mắt siết lại. Bàn tay chàng lạnh giá, trí óc dường như ngấm rượu rơi vào khoảng lạc lõng vô hồn. Chàng gục đầu xuống bàn, bàn tay buông thõng xuống, ánh mắt không tiêu cự cố níu giữ chút gì đó ảo ảnh mờ nhạt của nàng tựa sương khói: “Tổ Lạc, ta nhớ nàng”. Gió vờn vào phòng, giọng chàng cũng nghẹn lại cay đắng.

- Vương gia, vương gia, vương phi muốn gặp người ạ. - Vang lên tiếng nói, tai chàng ù ù, là tiếng của ai nhỉ? Đầu óc chậm vận động, chàng nghĩ ngợi. À, là tiếng người quản gia. Chàng nghĩ vậy, mà thân mình vẫn chẳng động. Vương phi ư, đó là Tổ Lạc của chàng ư. Không phải, Tổ Lạc đâu thể là vương phi được chứ. Trái tim bóp chặt, khóe mắt chàng cay cay. Tổ Lạc, nàng thật độc ác biết bao. Ha ha, cười lên điên dại, bàn tay chàng gạt ngang. Và rồi như dự liệu, tất cả mọi thứ trở nên vương vãi, tan tành. Trái tim đau đốn, chàng ôm lấy ngực thân mình đổ xuống sàn, miệng lầm nhảm “Tổ Lạc, nàng đạt được mục đích rồi đấy... Làm ơn, về với ta đi”.

Ngoài trời, lại một tiếng chớp nữa lóe lên. Sung động. Lóe sáng cả một góc chân trời.

Gió điên cuồng. Cánh cửa vội bật mở. Mưa như xối xả vào phòng. Phất qua da mặt chàng, bóng râm.

Đưa tay lên, chàng vuốt lấy từng hạt mưa trên mặt. Rồi bắt thần lục lọi trong túi áo bào.

”Cạch.” Một sợi dây chuyền rơi ra.

Cầm lấy, chàng đưa nó lên mặt. Đôi mắt đăm đăm ngắm nhìn. Mặc kệ từng hạt mưa xối xả vào mặt.

Gió vẫn vũ. Cánh cửa lay động. Ánh đèn nơi góc phòng cũng bập bùng, rồi khẽ chấp chòn, chợt sáng chợt tối.

Buông thả dần bàn tay xuống. Chàng nắm chặt sợi dây chuyền. Nàng đi rồi, xa chàng mãi. Trái tim một hồi cô đơn, đau thương đến cùng cực, chàng cất tiếng cười thê lương. Rồi lại cất tiếng thì thào, chất vấn trong đau khổ:

- Nàng ích kỉ quá, sao nàng ra đi mà không nói một lời với ta. Tổ Lạc, nàng hận ta lắm sao.

Gió vi vu, không có tiếng trả lời. Chỉ có đầu dây, tiếng kéo kẹt của khung cửa sổ và hình dáng lay lắt của ánh đèn chớp sáng chớp tối. Tổ Lạc, nàng nhẫn tâm quá. Nhắm mắt lại, chàng để mặc cơn mưa tưới vào mặt, tưới vào lòng chàng, đau xót...

Bạn đang đọc truyện *Lạc Trôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Đêm tối dần buông. Con mưa tầm tã ban ngày cuối cũng dần ngớt. Nhường chỗ cho vài cơn gió vi vu, lạnh buốt.

Tổ Lạc ngồi bên khung cửa sổ. Ánh đèn lay lắt, mơ màng chiếu vào khuôn mặt nàng ngà ngà màu vàng đất, chiếu vào ánh mắt nàng phản quang những ánh bạc.

Nheo mày, Tổ Lạc cầm lấy mép chiếc áo bông, bao lấy thân người. Bởi vì, sâu sắc lúc này, nàng cảm thấy từng đợt lạnh buốt thấm qua lớp áo bông dày rồi truyền vào da thịt, buồn buốt.

Mưa dần dần tạnh. Đất trời âm u, tối đen như mực.

Tổ Lạc đứng dậy, khoác thêm một chiếc áo bông dày cộm. Đây là chiếc áo, nàng mới được phát vào hôm nay. Cười nhẹ, thế là cái rét năm nay sẽ bớt lạnh hơn, phải không.

Bàn tay đẩy và mở ra hai cánh cửa, Tổ Lạc bước ra ngoài.

Đêm rồi, nhưng hiện tại nàng vẫn chưa muốn ngủ. Ngủ rồi, sẽ lại mơ. Mơ rồi, sẽ lại đau. Nàng dường như bây giờ cảm giác mình như chim sợ cành cong. Đã từng trải nghiệm rồi thì lại bất giác sợ hãi cái cảm giác thê lương mà đau khổ ấy.

...

Gió thốc lên từng cơn, cắt qua da. Tổ Lạc ôm lấy thân người lạnh ngắt trong gió, từ từ bước đi. Rồi bất giác đứng lặng người trước dòng sông Ngân đang chảy dài bất tận.

Qua một trận mưa, làn nước trở nên mạnh mẽ, dữ dội như một con hắc long cuộn mình nổi sóng. Phô ra từng mảnh lân giáp sáng bóng, lấp lánh của mình giữa đêm tối bất tận. Hoi thất thần. Tổ Lạc nhìn chăm chăm từng cơn sóng đang đập vào bờ, quét ngang đá. Dữ dội mà mãnh liệt đến thế.

Nheo mày, Tổ Lạc cầm lấy một chiếc gậy đã ướt đầm trong tay, khê chọc vào làn nước vốn đang chảy xiết.

Làn nước cuộn sóng, tung bọt trắng xóa, xô hết từng đợt này đến đợt khác. Rồi âm ầm, ào ào chảy xiết qua kẽ đá, mang một khí thế hổ gầm đồ xuống mặt ghềnh phía xa...

Tâm trạng bất giác nổi lên một cảm xúc khó nhận biết. Cúi đầu, Tổ Lạc trầm ngâm: ngang ngạnh, không cam lòng - đó là cái cảm xúc đang dâng lên trong lòng nàng ư. Bàn tay bất giác nắm chặt, Tổ Lạc cảm thật chắc chiếc gậy trong tay rồi để mặc dòng nước luồn qua kẽ chiếc gậy, rẽ sóng chảy trôi, ùn ùn xô đẩy.

Gió thổi hiu hắt. Mặt nước gợn sóng bập bùng, tát vào lòng bàn tay lạnh buốt. Rồi lấy một khí thế mạnh mẽ, xô mạnh, đẩy nhanh, ào ào uốn éo, muốn kéo theo chiếc gậy nhỏ bé đang cản đường mình.

Môi bặm lại, ánh mắt bất giác băng giá. Tổ Lạc cầm chắc chiếc gậy trong tay, nội tâm lại cuộn cuộn, dâng trào thành từng đợt sóng hung dữ. Nàng - tuyệt đối sẽ không khuất phục, những gì ông trời đã nợ nàng, nàng sẽ đòi lại bằng hết, tuyệt không khoan nhượng. Ngón tay nắm chặt, siết mạnh, chiếc gậy gãy làm đôi, một nửa rơi xuống nước rồi theo làn sóng quay cuồng trôi tít tắp. Còn một nửa nằm gọn trong tay Tổ Lạc, nhọn hoắt, đâm vào da rì máu.

Gió nhẹ thổi. Đêm tối phủ mờ chân trời. Ánh mắt Tổ Lạc cũng chiếu một màu đen đặc như hắc thạch. Đầy ma mị mà cũng đầy hắc ám khôn siết.

- Tổ Lạc. - Có người gọi tên và đánh thức nàng khỏi cơn mê mang.

Quay đầu. Nàng hướng ánh mắt về phía nơi phát ra âm thanh. Còn tâm trạng thì vội khép lại những cảm xúc không tên đang dậy sóng trong lòng.

“Luu Phong”. Hoi nheo ánh mắt, nàng nhìn về phía bóng tối. Nơi đó, một thân mình quen thuộc dần trở nên rõ ràng sau những bước chân đều đặn.

Gió nhẹ thổi. Phất qua da, hơi lạnh lạnh. Tổ Lạc nheo mày, thả nhẹ khúc gậy trong tay vào làn nước vốn đang chảy xiết. Rồi chậm chậm đứng dậy.

Thấy nàng dần dần đứng dậy. Luu Phong lại khê bước nhanh hơn. Chẳng mấy chốc, mà thân mình đã đứng thẳng trước mặt nàng, vừa cố ý mà lại như vô tình chắn từng đợt gió đang phất qua không khí.

- Tôi rồi, nàng sao lại ra đây. - Giọng chàng trầm thấp, hơi khàn khàn, hữu lực.

Ngẩng đầu, nhìn vào khuôn mặt chàng trai mang đầy vẻ nhân hậu và chất phát, nàng trả lời bằng quơ, lại khó nén một chút mệt mỏi trong giọng nói:

- Ta khó ngủ.

Nhiu mày cương nghị, chàng nhìn bóng dáng nàng gầy yếu. Lòng lại muôn phần xót xa. Vậy nên chỉ đành vội vàng cời chiếc áo bông nặng cộp của mình khoác thêm cho nàng.

Hơi nhăn mặt. Nàng sâu sắc cảm thấy mình giờ này dường như đang biến thành một con gấu to đùng, quá khổ.

Nhìn cái nhăn mày của nàng. Chàng bấy chợt mỉm cười iu thương. Nàng đáng yêu thật. Chàng nghĩ thế, và bàn tay bất tri bất giác giờ lên.

Gió nhẹ thổi. Nàng lại ngẩng đầu. Ánh mắt bất chợt bị che chắn bởi bàn tay trước mặt. Hoi kinh ngạc, nàng khó hiểu trong ánh mắt nhìn về phía chàng.

Giật mình. Chàng cảm thấy cơn gió lùa qua kẽ tay chàng, lạnh lẽo. Vội nắm chặt tay. Chàng rút tay lại. Trông bộ dáng chẳng khác gì mèo con đi ăn vụng bị bắt gặp. Miệng thì lại ập a ập ứng: “Ta, ta thấy chiếc lá trên tóc nàng, định lấy xuống, nhưng mà nó rơi mất rồi”.

Nhìn điệu bộ lấm lét đấy, nàng chột nghĩ đến cái khuôn mặt đỏ bừng mỗi khi ngại ngùng ấy của chàng. Mím cười nhẹ, nàng chắc rằng hiện tại khuôn mặt của chàng cũng không khá hơn những lúc ấy là bao. Ánh mắt thoáng lấp lánh những hạt pha lê, tinh khiết. Sao lúc trước, nàng lại không cảm thấy chàng trai cục mịch này cũng đáng yêu ghê gớm đến vậy nhỉ.

Nhưng, ý nghĩ vừa đảo, ánh mắt nàng bỗng tối đen như mực, nụ cười tươi nơi khóe môi cũng chẳng cách nào giữ nguyên được nữa.

- Chàng thích ta à. - Nàng lên tiếng, phá tan điệu bộ vốn đang ngờ ngác, khó hiểu của chàng.

Thất thần. Bất giác lòng chàng căng thẳng. Chàng vốn không hiểu sao nàng thay đổi thái độ. Thì ra là vì việc này. Bàn tay bất giác nắm chặt đến nghe tiếng răng rắc. Chàng mím chặt bờ môi dày. Trái tim lại thất lại ghê gớm. Nàng ghét chàng sao. Tại chàng cục mịch, thô thiển, không được thông minh như nàng sao. Đáy mắt lóe lên tia đau khổ, chàng bặm môi trả lời:

- Phải, ta thích nàng.

Nàng đã biết thì chàng cũng trả dấu làm gì. Chàng thật không muốn cứ nơm nớp sợ nàng biết nữa. Bàn tay nắm chặt hơn. Nàng không đồng ý thì có sao, ít nhất cũng chỉ là đau một lần thôi, đau trước hay đau sau thì có khác gì nhau. Vì vậy, chàng gạt bỏ sự nhút nhát, tự ti của mình, để ít nhất, giờ phút này, có thể làm một người đàn ông thực thụ một lần.

Nhìn chằm chằm Lưu Phong. Ánh mắt Tổ Lạc một màu đen tối, vô biên.

Gió thổi qua, lạnh lẽo. Dường như thấm cả vào trong lòng. Giọng nói nàng lạnh băng, không cảm xúc:

- Lưu Phong, chàng đừng yêu ta. - Nói đến đây, ánh mắt Tổ Lạc khẽ hiện lên tia cảm xúc đau đớn không dễ phát hiện.

Vội quay đầu, che dấu cảm xúc tiêu cực trong lòng. Tổ Lạc thả ánh mắt ra xa, nơi phía cuối con sông kia. Một cơn xoáy mạnh đã dần hình thành. Và không chút chút dấu vết, nó há to ra những lần ranh sâu hoắm, nhòe nhoắm, đói khát thôn phệ, cắn nuốt từng chiếc lá rơi vờn lững lờ trên mặt sông. Nhìn đến đây, ánh mắt nàng khẽ đánh lại, hơi thở khẽ đông cứng. Nàng - Tổ Lạc - vốn là người không trái tim, không tình yêu, không hạnh phúc thì có gì phải chấp nhận những thứ tình yêu nhạt nhẽo như thế. Bàn tay siết lại. Thứ tình yêu đó, dù là dành cho ai, cũng không nên đến lượt nàng nhận được. nó sẽ chỉ là thứ gây trở ngại cho nàng thôi. Trái tim băng giá. Bờ môi nàng cắn chặt. Nàng không thể như những chiếc lá kia, bị cắn nuốt, bị cuốn mãi vào cảnh vận khiếp bất phục. Vậy nên, Lưu Phong, chàng không được yêu một kẻ vô tình như ta, tuyệt đối không thể, ta không xứng với tình yêu trong sáng đó của chàng đâu.

Nhìn theo bóng nàng. Lòng chàng lại quặn thắt. Nàng đến cuối cùng vẫn không chấp nhận tình yêu của chàng. Thứ tình yêu mà chàng dùng cả trái tim để nâng niu, để chau chuốt. Là thứ mà chàng nuôi dưỡng từng ngày bằng những mộng tưởng đẹp nhất, tuyệt vời nhất. Và là thứ mà khiến cho chàng dường như biết thế nào là sống, chứ không phải chỉ như một cái xác không hồn biết đi, biết làm việc. Cũng lại là thứ khiến trái tim của chàng biết thổn thức, biết ghen ngào, biết như thế nào là đập dồn dập, chứ không phải đơn giản chỉ là một trái tim chỉ biết đập tuần hoàn máu đi nuôi cơ thể. Thế mà giờ đây, cuối cùng cái thứ ấy - cái thứ mà chàng trân trọng biết bao ấy lại bị nàng cự tuyệt một cách tàn nhẫn. Đau lòng, chưa bao giờ chàng cảm nhận được cái nỗi đau nào tê tái đến thế này. Nó còn đau gấp chục, gấp trăm lần lúc chàng bị viên cai ngục đánh thừa sống, thiếu chết khi 5 tuổi. Lúc đó, chàng cứ ngỡ tưởng đó là nỗi đau đớn kinh khủng nhất rồi. Nhưng bây giờ mới biết nỗi đau đớn về thể xác còn dễ chịu hơn nhiều so với nỗi đau đớn về tinh thần. Khóe mắt chàng cay đắng, đỏ gay. Trong tâm trí chàng, giờ phút này, lại một lần nữa văng vẳng giọng nói lạnh lẽo cùng ánh mắt băng giá của nàng. Bàn tay nắm chặt. Sắc mặt chàng trắng bệch. Tình yêu của chàng chẳng lẽ đối với nàng lại rẻ mạt, không đáng giá đến thế. Hơi thở chững lại, ánh mắt chàng nhắm lại chưa cay. Chàng đến cuối cùng vẫn không thể nào hiểu nổi tại sao nó có thể rẻ mạt đến nỗi khiến cho nàng chẳng thể nào chấp nhận được như vậy. Trái tim rỉ máu. Dù đã biết trước được kết quả rằng nàng sẽ không đồng ý, nhưng biết trước là một chuyện, còn chấp nhận được nó hay không lại là một chuyện khác. Không chấp nhận được!!! Cười nhạt thành tiếng lạc lõng, dường như hiểu rõ nỗi không cam lòng này xuất phát từ đâu. Từ cái mâu thuẫn, cái nghi hoặc của chính chàng dành cho nàng: tại sao nàng lại khinh thường tình yêu của chàng đến thế??? Chẳng lẽ nó không đáng giá đến mức nàng dù một cái liếc mắt cũng chẳng thêm đề ý???

Bước chân chậm chậm lại gần. Chàng thật muốn hỏi nàng cho rõ ràng, Rõ ràng để ít nhất có thể buông bỏ và không phải sầu muộn nữa. Song, lúc này, chàng lại lần nữa nghe tiếng nàng nói bên tai:

- Lưu Phong, chuyện ta nhờ chàng, chàng đã làm rồi chứ. - Giọng nói nàng vẫn trong trẻo mà lạnh lẽo đến thế. Làm bước chân chàng chợt ngừng. Và bỗng nhiên chàng chẳng muốn biết thêm điều gì nữa. Nàng đến cuối cùng cũng chỉ là lợi dụng chàng thôi. Chàng biết, biết từ lâu lắm rồi. Từ cái lần, nàng mỉm cười đến trước mặt chàng, lúc đó chàng đã biết rồi. Nhưng biết thì sao mà không biết thì cũng có sao. Con người ta khi yêu cũng có thể điều khiển được trái tim ư. Có lẽ có, nhưng chắc chắn chàng không phải là một trong số đó rồi. Đầu cúi xuống. Lưu Phong sâu sắc cảm nhận từng cơn gió cắt qua da, đau nhói, tê tái. Thôi, có trách gì thì trách chàng quá yêu nàng. Yêu đến mức mù mịt đầu óc, yêu đến sẵn sàng để nàng lợi dụng. Bật cười thành tiếng, chàng lúc này cũng chẳng muốn hỏi nữa. Hỏi làm gì bây giờ. Buông tiếng thở dài, chàng nghĩ, thôi thì, ít nhất giờ phút này chàng hãy giữ lại chút gì đó tự tôn cho mình đi.

-Ta đã làm, kế hoạch đã sẵn sàng hết, chỉ còn chờ gió đông thổi tới là hành động.- Bóng tối phủ đen đặc. Giọng chàng trầm thấp, kéo dài mênh mông tựa như tâm trạng chàng giờ phút này vậy. Đến cuối cùng nàng vẫn là người chiến thắng, còn chàng, chàng là người đàn ông phải chấp nhận thua cuộc. Đây mất sâu cay. Chấp nhận!!! Điều này còn phải hỏi là vì sao ư, đơn giản vì chàng là người trao gửi trái tim cho nàng trước. Mà đã là người đánh mất trước thì chàng làm gì có tư cách mà mong mỏi rằng nàng sẽ không tổn thương nó nữa chứ. Cười nhạt, chao ôi, chàng giờ phút này cảm thấy tình yêu của chàng thật hèn mọn. Ha ha, hèn mọn đến mức chàng vứt bỏ hết tất cả để chạy theo nàng, người con gái chàng đã lỡ yêu. Yêu từ khi nào nhỉ??? Chàng cũng chẳng nhớ rõ nữa. Phải chăng là khi mà nàng bước đến, bóng dáng nhỏ bé, nhếch nhác nhường cho chàng nửa chiếc bánh bao. Hay là khi mà nàng nắm tay chàng bỏ chạy khỏi căn nhà kho ẩm ướt mà đầy binh lính ấy. Hoặc giả sử là khi nàng đứng chắn trước mặt chàng và nói với viên cai trưởng là sẽ chữa khỏi được cho chàng, nếu không nàng tình nguyện cùng chàng chết chung. Ánh mắt chàng khi nghĩ đến đây lại khẽ tối lại, sâu thẳm, tràn ngập những cảm xúc không tên.

Ánh mắt thu hồi từ phía dòng sông. Nàng lặng lẽ nhìn vào bầu trời đêm, tối đen như mực. Và nàng lại thầm nghĩ rằng cái tối đen đó, liệu có giống cái tối đen lúc này của cuộc đời nàng không. Bật cười nhàn tản, nàng nghĩ chắc là hơn rồi - cái cuộc đời nàng ý. Bàn tay khẽ siết lại, dèm chặt vạt áo. Quanh thân thể nàng lại sâu sắc cảm nhận được cái lạnh buốt da, buốt thịt, thấm vào ruột gan, thấm vào ánh mắt, lạnh lẽo. Và nàng biết rằng bản thân còn nhiều điều phải làm lắm.. nhiều lắm..

Gió thổi vi vu. Thời gian trôi và chìm dần vào không gian tĩnh lặng. Chàng lặng lẽ thu hồi ánh mắt lưu luyến của mình rồi khỏi nàng. Đau đớn, thất vọng, phải làm gì để chàng có thể buông xuôi tình cảm này đây. Chàng biết, nếu còn tiếp tục thì sẽ chỉ còn là nỗi đau thôi nhưng mà sao không thể dứt nổi. Hình bóng nàng đâu thể ngay giờ khắc này nói loại bỏ là loại bỏ được đâu. Bàn tay nắm chặt, nổi gân xanh. Chàng quay đầu, toan bước đi.

- Lưu Phong. - Tiến nàng lại ngăn lên, cắt đứt bước chân của chàng, níu giữ.

- Cảm ơn chàng. - Bước chân chợt nặng trĩu. Nàng cảm ơn chàng làm gì. Cười chua chát, chàng cần lời cảm ơn khách sáo này của nàng sao. Không nàng rõ ràng biết là không phải mà.

Gió thổi, cắt qua da, tê tái. Chàng nhấc chân, dứt khoát muốn rời đi.

- Lư Phong. - Lần này gió thổi qua, cắt vào lòng. Sắc mặt chàng xám ngắt, quay đầu, bước đến bên nàng. Rồi không chút khách khí, kéo người nàng lại, đối diện với chàng. Giọng gần lên đau khổ, tức giận:

- Rốt cuộc nàng muốn gì. Tổ Lạc. Nói ta nghe đi. - Giờ khắc này, chàng thật muốn phát điên, muốn nhảy xuống dòng sông lạnh lẽo kia để giải tỏa bớt nỗi tức tối điên cuồng trong lòng. Nàng rốt cuộc muốn trêu đùa chàng đến bao giờ. Nghĩ đến điều này, trái tim chàng lại rí máu.

Ánh mắt một chiều thăm thẳm đối diện với chàng. Nàng khẽ thất thần, đôi mắt này thật trong trẻo. Dù tức giận nó vẫn bùng bùng sức sống, bùng bùng như một thứ lửa cháy mãnh liệt. Nó hoàn toàn khác ánh mắt bạc mờ những cảm xúc và sâu hun hút một màu đen tĩnh lặng của nàng. Nheo mày, nàng cảm thấy ánh mắt này sao lại có thể đẹp đến thế. Đẹp đến mức nàng xao xuyến, lưu luyến không yên. Phải chăng, một con người lạnh bạc như nàng cũng có phút yêu thích đối với những thứ đối lập với mình. Trong trẻo và u ám. Tĩnh khiết và đen tối. Nàng sao lại thêm khát nó đến vậy. Thêm khát đến bất tri bất giác, khẽ vươn tay, chạm nhẹ vào đuôi mắt chàng.

Giật mình. Chàng đứng ngây ra như phỗng. Thân thể cứng ngắc, không chút động đậy.

Bàn tay chạm vào da chàng, ngứa ngứa, lạnh lạnh. Nàng cảm thấy giật mình. Bàn tay run nhè nhẹ, rời khỏi khuôn mặt chàng. Phút trước, tại sao nàng lại như vậy...

Trái tim đau đớn. Nàng giờ khắc này cũng chẳng hiểu nổi mình nữa. Đầu óc rối loạn. Một cơn mộng mị dai dẳng lại kéo đến. Chúng như bàn tay siết chặt lấy nàng. Và rồi giam hãm nàng trong bể sâu của ảo ảnh mơ hồ, xa xăm chẳng rõ lối về. Hơi thở căng thẳng, một cơn hen lại vội vàng truyền tới từ sâu trong cổ họng Tổ Lạc.

Hoảng hốt. Lo sợ. Chàng vội vàng nhét vào miệng nàng viên thuốc mà chàng vẫn luôn bên mình phòng khi nàng có chuyện. Và rồi, hơi thở nàng dần dần ổn định. Chàng biết, cơn hen đã qua đi. Nàng có vẻ đã ổn hơn. Cúi đầu, chàng nhìn người trong lòng. Nhưng lạ quá, ánh mắt nàng giờ này vô hồn, bất định tựa hồn ma vương vất. Và dường như chàng cảm thấy linh hồn nàng như muốn buông bỏ thân xác này để bay đến nơi xa. Điều đó, làm chàng kinh hãi, sợ sệt. Vội ôm lấy thân thể nàng, chàng giờ phút này muốn truyền hơi ấm của chàng sang nàng biết bao. Có trời mới biết, chàng yêu thương nàng đến mức nào, yêu thương đến muốn gánh hết mọi đau khổ, giằng buộc trong lòng nàng. Mặc dù cho không biết nó là gì mà đè nặng nàng đến như vậy. Nhưng ít nhất chàng vẫn muốn san sẻ cùng nàng, chỉ một chút thôi cũng được. Nên làm ơn nàng hãy mở lòng, dù chỉ là một chút với chàng thôi, được không.

Gió thổi. Xa xa rì rào từng cơn.

Bước chân bất giác dừng lại. Bên tai người đàn ông nghe tiếng lá xào xạc, rung động. Ánh mắt lại nhìn về phía xa, nơi có hai bóng người đang ôm nhau kia. Làn váy thô nhẹ tung bay. Làn tóc mây xoắn dài, bung nở như cánh hoa. Người thiếu nữ đó, là người chàng gặp ban sáng chẳng phải sao.

Hơi nhíu mày, chàng nhìn về phía nam nhân bên cạnh. Mặc dù, trời tối đen. Mặc dù qua tầng lá dày. Chàng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng hình dáng, khuôn mặt, trang phục của người đó. Hình dáng cao lớn, khuôn mặt không tính diễm trai, nhưng ưa nhìn, phúc hậu, trung thực, còn về trang phục thì là dùng chất liệu vải thô làm thành. Ồ, là nô lệ à. Từ trang phục chàng có thể đoán ra thân phận người nam nhân này. Nghĩ đến đây, chàng lại đảo ánh mắt về phía người thiếu nữ. Nói thật, chàng khá là thấy thích thú đối với người này. Có thể, sau vụ điều tra, nếu chàng vẫn còn nhớ ra nàng ấy thì có lẽ, chàng cũng không ngần ngại, xóa thân phận nô lệ, rồi cho nàng ấy được làm người hầu hạ bên mình. Nhưng.. Chàng nhìn về hai thân mình đang dính lấy nhau kia. Hơi nhíu mày. Thôi vậy, dù sao cũng chẳng có gì. Nghĩ thế, chàng liền chẳng chút nán lại, bước đi, chẳng mấy chốc thân mình đã biến mất sau những rặng cây đang rì rào trong gió.

...

Một cơn gió lạnh buốt chợt kéo đến. Thấm vào da thịt, đánh thức tri giác miên man. Nàng chợt xoay người, đẩy thân mình chàng ra. Sắc mặt khôi phục trạng thái ban đầu. Giọng nàng lại muồn phần lạnh lẽo vang lên:

- Lư Phong, quên chuyện hôm nay đi. - Nàng bảo chàng quên sao. Chợt nở nụ cười mỉa mai, ánh mắt chàng cũng trở nên lạnh lẽo, nàng rốt cuộc sắp đá đến mức nào, sao mà có thể nhẫn tâm đến thế... Tổ Lạc.

- Chàng đừng yêu ta. Lư Phong. Ta không thể đáp lại chàng đâu. - Nói đến đây, dường như ánh mắt nàng thêm chấn định hơn. Nàng quay thân mình, để lại cho chàng một bóng lưng gầy yếu, mỏng manh mà đầy cương quyết.

Nhíu mày cương nghị. Sắc mặt chàng lúc này lại tối sầm lại. Giọng chàng lại phả lệ chói tai, khàn khàn:

- Không, ta sẽ không làm theo lời nàng, ta sẽ làm những gì ta muốn. Tổ Lạc, lần này, không phải do nàng làm chủ. Bởi vì trái tim đây là của ta, không phải của nàng.

Quay đầu. Chàng bước đi.

- Lư Phong. - Nàng quay đầu, gọi chàng, rồi nói với theo - Tội gì phải vậy. Ta không xứng đáng với chàng đâu. Chàng là người đàn ông tốt. Người như chàng xứng với một người con gái tốt hơn ta...

Lần này bước chân chàng không dừng lại. Chàng vẫn dứt khoát bước đi, không quay đầu, bỏ mặc tiếng nàng lưu luyến, bay bổng, hòa vào mải xa xăm không chút vương vấn...

Bạn đang đọc truyện *Lạc Trôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

“Kềng, Kềng”.

Ngoài xa xa, một tiếng, lại một tiếng keng vang lên, vọng khắp cả đất trời vùng Kinh Bắc. Cười nhạt, Tổ Lạc dừng động tác bôi than lên mặt. Một ngày mới lại lên, tiếng keng tập hợp nô lệ lại ngán lên vang dội rồi truyền đi khắp cả một vùng đất đầy ắp những nô lệ này. Nó tựa như một lời chú tà ác, biết bao năm vẫn luôn đeo bám dai dẳng lấy thân phận của những con người thấp hèn. Và đề trỗi lên vai họ, một tầng xiềng xích mơ hồ, không cách nào thoát được. Rồi đến cuối cùng, chỉ có thể chết dần, chết mòn như một thứ súc vật.

“Kềng.”

Một tiếng keng nữa lại vang lên, đánh thức nàng. Mím môi, cười nhạt, nàng bôi hết lớp than còn lại lên mặt, lên tay và lên cả chiếc áo bông vốn đã chẳng còn hình dạng lúc đầu. Cười nhạt, nàng nghĩ mình lúc này chắc chẳng khác gì một tên ăn mày. Nhưng một tên ăn mày thì có sao, nó đang là điều nàng cần bây giờ, cần cho một sự tồn tại hư không, chẳng ai biết đến. Nhiều mày liễu. Cho đến lúc đấy, nàng không thể để bất cứ điều gì ngoài ý muốn xảy ra được. Nhất định.

Đội lên đầu chiếc mũ toi. Nàng bước ra ngoài.

Trời vẫn đang mưa. Nhưng chỉ là một cơn mưa rào rích, chứ không phải là cơn mưa tầm tã, mãnh liệt như hôm qua.

Bước chân nện từng bước lên nền đất nhão nhoét, lầy lội. Tổ Lạc cảm thấy bàn chân ngày càng thêm nặng nề. Có lẽ, đất đã bám chắc vào đế giày một tầng dày cộm. Nheo mày, Tổ Lạc bỗng chốc lại cảm thấy khó chịu quá đỗi vì cái thời tiết này. Cái thời tiết mà chẳng tốt cũng chẳng xấu nhưng lại gây ra muôn vàn khó khăn cho những cuộc lao động của nô lệ: Di chuyển chậm, động tác khó linh hoạt, mức độ nguy hiểm cho tính mạng tăng gấp bội khi phải chèo cao để cô hoàn thiện một công trình hùng vĩ, tráng lệ đề dõng của bậc vua chúa nào đó. Mím chặt môi, ánh mắt nàng thoáng lạnh lẽo, hơi thở truyền qua giễu cợt: Có ai biết rằng sau những cung điện, đình đài, lăng tẩm... nguy nga, tráng lệ, đẹp tựa chốn trú ngụ của thần tiên ấy là muôn trùng máu, nước mắt và cả sinh mệnh của biết bao người nô lệ khổ khổ. Ánh mắt thoáng đảo qua, nhìn lên bầu trời âm u kia. Dường như nàng thấy đâu đây, bóng dáng những oan hồn vương vất. Chú Dương, dì Ngải, A Tô, A Vạc,... Họ đang ở đây phải không. Chắc thế, họ đâu thể đâu thai được đâu, máu của họ vẫn đang còn tưới đẫm những hòn đá nơi đây, sinh mệnh của họ vẫn đang bị giam giữ bởi bức tường thành cao dày đặc này thì sao có thể thoát ra được. Nhưng dù họ có đứng đây, có đau khổ, có tuyệt vọng thì ai hiểu, ai hay. Thứ người đời nhìn thấy chỉ là sự tài năng, sự giàu có, sự hưng thịnh của một triều đại với một vị vua tài ba sau những lớp vàng dát hoa lệ kia.

Vừa suy nghĩ, vừa bước đến gần, Tổ Lạc bên tai dường như nghe tiếng quát tháo đình tai nhức óc của vị cai trưởng và tiếng roi vút ác liệt siết vào da thịt con người chan chất.

-Đồ ngu, mày làm gì mà ngu thế, có việc bê cái ghế lại đây mà cũng không làm xong...

Tiếp sau lại vang lên tiếng chan chất ghê người. Tổ Lạc đến gần, xếp vào hàng. Đồi mắt ngược lên, trông về phía tên cai trưởng và người đang bị đánh đến chỉ còn cách nằm bò trên nền đất, rên rĩ. Đó là một ai vậy? Mái tóc toán loạn, vương vãi trên nền đất, bộ quần áo màu nâu đã sẫm đỏ màu bạc cũ kỹ, khuôn mặt phук hậu nhăn nheo, đầy những nếp nhăn xô vẹo thành từng lớp, đau đớn... Di Phúc, đó là Di Phúc!!! Sắc mặt phук chốc xám ngắt tựa người chết, hơi thở bỗng chốc đông cứng lại, khó thở. Tổ Lạc chưa bao giờ cảm thấy giận dữ thế này. Con giận dữ cứ như một ngọn lửa bùng lên giữa đây lòng, ngàn ngạt thiêu cháy ruột gan, rồi trào lên nơi cổ họng, bỏng rát. Người đang nằm dưới đất ấy, không ai khác chính là Di Phúc, người đàn bà đã vô số lần cứu nàng thoát khỏi cái chết. Giờ đây lại đang nằm quằn quại dưới mặt đất hứng chôn hết từng đợt mưa dơi này đến đợt mưa roi khác. Bàn tay nắm chặt, nàng thấy người dì ấy run lên bần bật, làn tóc đen tán loạn, rồi rạc trên gương mặt trắng bệch như xác chết càng thêm nổi bật. Di Phúc, mới hôm qua đang còn bị bệnh, bây giờ có lẽ còn chưa khỏi hẳn, vậy mà lại phải chịu một trận roi tàn nhẫn như vậy thì sao mà chịu nổi. Đau lòng, dì ấy, một người tốt như vậy, sao ông trời cứ nỡ lòng nào hành hạ dì ấy hết lần này đến lần khác.

“Chát...Chát...”

Khỏe miệng rí máu tươi. Người Di Phúc cuộn tròn lại như một con tôm, rồi lại run lên bần bật tựa như lên cơn động kinh. Còn ánh mắt thì trắng dã ra kinh hãi.

[soiler]

Sắc mặt biến đổi, Tổ Lạc hoảng sợ, dì ấy, mắc bệnh, là bệnh truyền nhiễm. Không, sao dì ấy không nói với nàng. Sao dì ấy không nói với nàng để nàng còn tìm cách dấu diếm, chứ nếu không cứ thế này thì, dì ấy sẽ bị phát hiện mất. Thân thể nàng lạnh toát, đầu ngón tay như muốn đông cứng lại. Ngược ánh mắt, nàng nhìn về phía tên cai trưởng, mắt hắn đang trợn trừng lên, tức giận, nào có để ý đến hiện trạng của dì đâu. Thầm thở phào nhẹ nhõm, Tổ Lạc cố trấn định tinh thần, toan bước ra. Nàng tuyệt đối không thể để dì Phúc chết. Người đàn bà ấy, không phải là người nào khác, mà là người

nàng coi là người mẹ thứ hai của mình. Ánh mắt thất lại, trên đời này, nếu không phải có di ấy, thì nàng đã không thể sống đến bây giờ. Bàn tay nắm chặt, dù cho rằng, quyết định lúc này có thể ảnh hưởng rất nhiều đến các kế hoạch tiếp theo của nàng, nhưng nàng tuyệt không thể làm gì khác, không thể suy xét thêm bất kì điều gì nữa. Bước chân khê dịch chuyển, Tổ Lạc toan bước ra, nhưng...

“Pặc”.

Bàn tay bị giữ chặt. Tổ Lạc quay đầu, nhìn về phía sau. Là Lư Phong ư. Chàng đang nắm chặt cổ tay nàng, không buông lỏng. Còn sắc mặt thì xám ngắt lại. Ánh mắt đỏ au. Hơi thở đông cứng lại như chịu một nỗi đau nào đó rất lớn.

-Lư Phong, chàng làm gì vậy, buông ta ra.- Nàng nhìn chàng. Nàng biết giờ khắc này chàng đang phải hứng chịu sự đau khổ, dẫn vật thể nào. Bởi vì, người kia, không phải ai khác, chính là mẹ chàng. Người thân duy nhất của chàng. Còn nỗi đau nào đau đớn hơn khi phải nhìn cảnh người thân bị hành hạ, bị giết chết cơ chứ. Ánh mắt thoáng tối lại, trong tâm tưởng nàng lại tái hiện hình ảnh một biển lửa, và trong biển lửa đó, những người thân của nàng: Phụ thân, mẫu thân, đại huynh, nhị huynh, đại tẩu,... rồi thật nhiều người khác nữa dần dần, từ từ bị ngọn lửa liếm gọn. Họ như biến thành một ngọn đuốc sống bùng cháy dữ dội... Ánh mắt lạc dần, nhòa dần, dường như nàng vẫn còn nghe bên tai tiếng gào thét đỉnh tai nhức óc tựa tiếng gọi của ma quỷ vang vọng bên tai... Ánh mắt chưa xót, lúc này nàng tưởng nàng đã khóc, nhưng không, nàng không khóc, khóc gì nữa, nàng đã khóc quá nhiều rồi. Khóc nhiều đến mức giờ đây chẳng còn nổi giọt nước mắt nào nữa.

Một tiếng roi xé gió lại vang lên, đánh thức Tổ Lạc. Nàng vội gạt tay chàng ra, nàng phải đi cứu di Phúc. Nàng không thể để mất thêm bất cứ một người thân nào nữa.

Bàn tay siết chặt. Chàng không thả nàng ra. Hơi thở bất chấp, ánh mắt cứng rắn. Chàng lên tiếng:

-Đề ta đi.

Nói rồi bàn tay chàng buông lỏng. Mũi khẽ mỉm cười tỏa nắng. Lần này đề ta đi. Tổ Lạc, được không.

Nhìn nụ cười của chàng, nhìn ánh mắt của chàng, nhìn bước chân của chàng. Trong lòng nàng chợt nổi lên một cơn sợ hãi, kinh hoàng. Bàn tay vội gợn lên, không thể kiểm soát nổi, giữ chặt chàng.

Quay đầu, chàng nhìn ánh mắt đen lay láy của nàng. Chợt cảm thấy vui vẻ. Tổ Lạc, nàng lo cho ta sao. Mỉm cười nhạt nhòa, thì ra nàng cũng quan tâm tới chàng, mà không phải chỉ là lợi dụng thôi. Trái tim xiết lại, đột nhiên chàng lại sợ cái chết vô cùng. Chết rồi, chàng sẽ không thể gặp nàng nữa, không thể ở bên nàng nữa, không thể an ủi nàng mỗi khi nàng buồn nữa, không thể... làm gì nữa... Bàn tay thoáng trở lạnh. Hơi thở chàng đau đớn. Ánh mắt chàng chua cay. Tổ Lạc, có lẽ đây là lần cuối chàng được nhìn thấy nàng. Chàng biết, cái tội danh phản kháng cai trưởng là tội chết. Nhưng lúc này, chàng hiển nhiên không thể lùi bước, không thể sợ hãi. Vì sao ư, chàng không thể hèn nhát thêm một lần nào nữa, hèn nhát một lần là quá đủ rồi. Một lần là đã đủ cho những trả giá rồi... Ánh mắt thoáng lạc lõng... Phụ thân, người ở trên đây, vẫn khỏe chứ. Cười đau đớn. Người không trách con chứ, trách con vì đã hèn nhát, vì đã sống như một hồn ma, sống mà bào mòn cả hết sự sống, sống mà không dám phản kháng, sống mà chỉ biết quý phục trước cường quyền, mặc cho nó sắp đặt, mặc cho nó giết chết từng ngày... Ánh mắt nhắm lại, cường quyền, nó là gì mà khiến người ta phải quý phục xuống như một con chó thế này... Một con chó chỉ biết trung thành và vẫy đuôi vui mừng kẻ cả khi bị hành hạ đến chết... Cười nhẹ, chàng ngược lên trời, phụ thân, lần này, người đừng lo, con sẽ không hèn nhát nữa, sẽ không để mẫu thân phải chịu thêm bất cứ hành hạ nào giống người nữa. Cúi đầu, chàng nhìn về phía nàng. Cảm ơn nàng, cảm ơn nàng lúc đó đã kéo chàng ra cái vỏ bọc của mình và cho chàng biết rằng chàng là một con người chứ không phải là một thứ súc vật, đề ít nhất lúc này chàng có thể được sống một lần... Ánh mắt thoáng trong sạch, chàng nhìn nàng, thì thầm: “Hãy sống thay ta, hãy thoát khỏi nơi này, Tổ Lạc.” Rồi gạt tay nàng ra, chạy vụt đi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Trôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Gió phất qua mặt. Bóng dáng chàng thoáng qua tựa ảo ảnh. Nhặt nhòa mà mơ hồ. Thất thần, ánh mắt thoáng lạc lõng. Tổ Lạc dường như vẫn còn cảm nhận bên tay cái nắm rất chặt. Nắm thật chặt đến mức nàng phát đau. Nheo mày, gió phất qua, bàn tay nàng lạnh buốt. Chàng đã đi rồi sao. Cái nắm tay của chàng cũng tựa như một cơn gió, phất qua da thịt nàng ngửa ngửa, rồi biến mất đâu xa xăm. Nàng chẳng biết nữa, chỉ thấy làn da lạnh buốt, tê tái. Nheo ánh mắt, nàng dường như tỉnh táo đôi chút. Trái tim lại bắt ngờ phát đau. Hơi khó thở, nàng quay đầu, nhìn về phía chàng bước bước đi.

Gió nhẹ thổi. Mưa phơ phất, nhưng cái mưa phơ phất cũng đủ để thấm ướt thân mình. Rồi thấm vào da thịt qua lớp áo vốn đã ướt đầm nước, lạnh buốt.

Chàng bước đến. Ánh mắt bất chấp. Dáng người trấn định. Chàng vốn là con người như thế. Ngang ngạnh, hung hăng, càn quấy. Thứ mà trước đây chàng chưa từng một lần dám để lộ. Ánh mắt thoáng xa xăm, nàng nhớ về một thời quá khứ nào đó của 5 năm trước. Lúc đó, chàng đâu như bây giờ, một con người bộc tuệch, chân chất, lại cứng rắn, ngang ngạnh. Lúc đó, chàng như một con con rùa tự mình trong cái mai xấu xí: lầm lũi, chết lặng, không nói, không cười, dờ dẩn như một bóng ma vất vưởng. Phải chăng, lúc đó, tạo nên cái tính cách đó, chính là bởi vì sự kiện ấy. Thoáng đau lòng, nàng nhớ về những lời mà di Phúc vẫn thường hay đề cập đến trong những lời kể chuyện của mình: Lúc đó, chỉ vì muốn bảo vệ A Mẫn, một đứa bé sơ sinh, vừa sinh ra đã mất mẹ và bị một người cha vô lương tâm, rươi chẻ be bét bán vào đây với một số tiền ít ỏi, vài đồng lẻ, chỉ vì muốn có thêm một bữa rươi nữa trong buổi sáng hôm sau. Cô bé đấy, vào đây, sống và ở ngày qua ngày với những người nô lệ. Tuy rằng cuộc sống khổn khổ, cơm nay không đủ bữa mai, nhưng những người nô lệ tốt bụng vẫn nhường chút ít gì đó cho cô bé. Và đứa bé ấy, lớn dần lên trong sự đùm bọc của mọi người.

Nói đến đây, bà thường hay than thở rằng đến bây giờ bà vẫn nhớ rằng đứa bé ấy là một đứa bé hay cười, nụ cười tỏa nắng, cái miệng thì cứ hót líu lo suốt ngày như một chú oanh vàng. Và cũng chính vì điều đó, cô bé ấy đã giành được hầu như là tất cả sự yêu mến của mọi người. Nhưng chỉ duy nhất, một người không yêu mến cô bé. Người đó, chính là Lư Phong. Cậu ta luôn luôn nhìn mặt nhũn mày và trốn cô bé như một loại ôn dịch. Nói đến đây, bà lại cười như thường lệ và kể tiếp trong suy tưởng. Nhưng dần dần, thời gian trôi qua, cô bé ấy cũng thuần phục được cái tính đáng ghét của cậu bé. Không những thế, còn khiến cậu bé coi nó là trân bảo, làm gì cũng bảo hộ và giúp đỡ hết mình. Thoáng một tiếng thờ dài xa xăm, bà nói trong nỗi buồn mê mang: thời gian cứ thế trôi qua. Con bé rồi cũng lớn, và phải làm lụng như bao người khác. Mà công việc nặng nhọc như vậy thì đối với một cô bé nhỏ nhắn mới 5 tuổi thì đâu phải dễ đâu. Nhưng dù vậy, cô bé vẫn mỉm cười làm hết. Còn Lư Phong, cậu vẫn thế, vẫn hay đứng bên cạnh bảo hộ và giúp đỡ cô bé hết mức có thể, và lúc đấy, người ta vẫn thường hay thấy cậu cười, những nụ cười hiếm hoi nhưng vui vẻ và hạnh phúc, dù cho cuộc sống muôn trùng mệt mỏi và khôn khổ. Hơi dừng lại ở đây, giọng bà mệnh mang như một lời ru buồn, phẳng lặng: nhưng rồi quãng thời gian phẳng lặng đó cũng sớm trôi qua vào khi cô bé 7 tuổi. Một lần sơ sẩy thôi, chỉ một lần duy nhất trong đời cũng đủ khiến cả đời cô bé rơi vào vạn kiếp bất phục. Lần đó, cô bé đã làm bị thương tên cai trưởng và khiến cho hắn phải chảy máu. Chỉ là một chút máu thôi, nhưng đối với tên khôn xấu xa, đốn mạt đó, lại là cả một hệ sự trọng đại. À, là trọng đại khi một con tiện nô, đụng vào người và làm hắn bị thương. Và danh dự của hắn sẽ bị phá hủy vì một cái việc mà hắn coi là nhục nhã đấy. Thế là, hắn điên tiết lên, quật tới tấp vào thân thể cô bé. Từng chiếc roi vung lên, hạ xuống, như muốn ngàn con rắn điên cuồng cắn nuốt thân thể của cô bé trong những lần ranh sâu hoắm, trói lợi màu máu. Hôm đấy, trời cũng âm u như hôm nay. Gió thổi thì, mưa lun phun. Bầu trời lạng ngắt một màu đen mịt mù. Cô bé bị đánh, thân người run rẩy, trong cái lạnh, trong cái buốt thấu da thấu thịt của đất trời và lòng người. Và rồi, từ từ cô bé dần lịm đi. Thân thể dần chẳng còn sức lực, ánh mắt lơ đãng, rồi rạc tựa như sắp trút bỏ hơi thở cuối cùng. Dù sao, cô bé mới chỉ 7 tuổi, sao chịu được những hành hạ như thế. Nói đến đây, giọng bà nghẹn lại, bà vẫn còn nhớ như in, ánh mắt cô bé, ánh mắt hoang mang, sợ hãi, mịt mờ, mơ hồ, mang theo chút cầu cứu hướng về phía những người nô lệ đứng bên. Nhưng khi một trời gió lạnh nổi lên, vẫn không ai đứng ra, vờn tay giúp đỡ. Con người ta khi đã sống quá nhiều trong đau khổ thì đôi khi cảm xúc sẽ bị bào mòn và chết lặng đi. Họ, những con người khôn khổ này đã bao lần phải chứng kiến cảnh này. Hôm nay đứng đây, bên cạnh mình là người thân, là người bạn mỉm cười vui vẻ. Ngày mai lại trở thành một cái xác không hồn bị vứt ra bãi tha ma, mặc cho những con kèn kèn ngai kia cần rĩa. Ánh mắt thoáng tối tăm tựa người chết. Họ lúc này sâu sắc cảm nhận cái thứ được gọi là cảm xúc hồi nào, giờ đây đã dần trở nên chai lì mất rồi. Và cũng bởi vì sự chai lì ấy nên, giờ khắc này họ chẳng muốn phản kháng nữa. Phản kháng cuối cùng cũng chỉ là một thứ động lực làm cho cái chết đến nhanh hơn thôi. Và thế là, họ chỉ đứng nhìn cô bé, và chờ đợi cái chết sẽ đến và rước cô bé đi. Nhanh thôi, cô bé sẽ không còn bị hành hạ bóc lột nữa, sẽ không phải chịu đau đớn, thống khổ nữa. Cười như đóa hoa sớm nở tối tàn, họ thầm cảm thấy vui vẻ, một sự vui vẻ bệnh hoạn của những thân người phải ngày ngày gồng mình trong những xiềng xích nặng nề và chỉ chờ ngày chết mòn trong cái thế giới ngục tù tối tăm, không một lối thoát: Rồi đấy, cô bé sẽ được giải thoát, giải thoát mãi mãi khỏi cái số phận khôn cùng và đau khổ này.

Ánh mắt dần rời rạc, bơ phờ, cô bé cúi đầu, không còn chút ham muốn được sống nào nữa và chỉ đành mặc cho thân chết từ từ dạt cô bé đi, đi thật xa, có lẽ sắp tới rồi, cái nơi mà người ta vẫn hay gọi là quỷ môn quan ấy. Đầu tóc rũ rượi trên nền đất lấm lem màu bùn đặc quánh, ánh mắt dần nhắm lại, cô bé lịm đi từ từ. Bỗng lúc này, một tiếng hét chói tai chọt vang lên, có bóng người nhỏ bé rẽ lối, chạy đến. Ánh mắt cậu bé hoảng sợ, kinh hãi, đau đớn kịch liệt. Cậu vụt đến tựa một chú hổ hung mãnh, ánh mắt vằn đỏ giận giữ như một người mất ý chí, hung hăng, điên cuồng đẩy thật mạnh người tên cai trưởng, khiến hắn ngã nhào ra nền đất dơ bẩn, lầy lội. Rồi bước nhanh lại gần đến chỗ cô bé, nâng đầu cô lên, ánh mắt dịu dàng, giọng nghẹn ngào, thì thào: “Lâm Tuyết, em tỉnh dậy đi, ta đây, ca ca của em này, ta đã hứa dẫn e đi chơi mà, em hãy dậy đi nào”. Dường như có một động lực nào đó, ánh mắt cô gái khẽ hé mở, mù mịt nhìn cậu, rồi nở một nụ cười tươi. Sau đó, lại tiếp tục ngắt lịm đi. Hoảng sợ, cậu đưa tay dò hơi thở cô bé. Vẫn còn, chẳng qua chỉ là hơi thở yếu ớt. Vui mừng, thật may quá, cô bé sẽ không chết. Nhưng còn chưa kịp vui mừng xong, cậu đã thấy một bóng doi như rắn quất đến, đau đớn. Tên cai trưởng mới lúc này còn nằm lăn trên nền đất mà giờ phút này đã đứng dậy. Sắc mặt hắn xám ngắt, hơi thở hắn hung tàn, ác sát như một tên ác quỷ tàn ác. Ánh mắt thì vằn đỏ, hung tợn. Hắn là một tên cai trưởng cao quý, có lúc nào thì phải chịu nỗi nhục nhã ê chề thế này kia chứ. Hắn, nhất định, phải giết chết bọn chúng, lũ sâu bọ này. Gió nhẹ thổi, dường như từng cơn cũng phải ngân lên tiếng rên siết rín rít qua từng cánh tay vùng gân gặt, mạnh mẽ và mãnh liệt của viên cai trưởng. Vắt trong từng đợt mưa roi ào ào, mãnh liệt đó, thân thể cậu bé dần bết máu nhưng mặc kệ tất cả cậu vẫn cố che chắn cho cô bé trong lòng. Trái tim thất lại, khỏe mặt bà cay cay. Con trai bà, đứa con cố chấp, và ương bướng ấy một khi đã sinh ra chấp niệm thì cho dù có chết thì vẫn sẽ không từ bỏ. Ánh mắt hắn lên tia chua xót, bà thật giận, thật giận cậu vô cùng, nếu lúc ấy mà có chiếc roi ở đây thì bà đã đánh cho cậu như từ và hỏi cậu liệu lúc cậu làm thế, có từng một lần nghĩ đến hai cái thân già này không. Quả đúng là thằng con bất hiếu. Nghĩ là vậy, nhưng bà vẫn xót lắm, nó bị đánh rồi kia, từng chiếc roi cứ như lưới hái từ thân, cắt vào da thịt, nó ứa máu. Dường như gió thổi qua, một thứ hương thơm tanh nồng truyền đến, thấm vào tim gan bà thất lại. Bà lúc này phải làm gì đây. Phải làm gì, để cứu thằng bé bây giờ. Là một người mẹ sao bà có thể đứng im, để mặc thằng bé chịu đau được, nó đau thì tim bà cũng như ứa máu. Đôi mắt thoáng đục mờ làn nước, bà như cảm nhận được rằng: Mỗi lần chiếc roi kia hạ xuống, rồi đánh thật mạnh vào người nó, rỉ máu là lại như một nhát dao cứa vào tim bà, vào lòng bà, xót xa lắm. Bước chân bà giờ lên, chẳng còn cách nào nữa, bà phải đi đến, quý xuống, van xin, khẩn cầu tên cai trưởng đó buông tha cho con bà. Trai tim siết lại, bà cũng già rồi, có chết thì cũng có sao, nhưng bà không thể để thằng bé chết được, không thể để cái cảnh người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh xảy ra cho được. Gió nhẹ thổi, vì vu, thân mình đang bước đi bỗng chịu một lực kéo đứng sững lại. Quay đầu, bà nhìn thấy chồng mình đang đứng đó. Khuôn mặt hiền hậu thoáng nổi sầu buồn đã trôi qua bao năm tháng mà vẫn không thể phai mờ. Còn đôi mắt thì đục mờ, chiếu ra bao nhiêu là cảm xúc đau đớn, sâu cay. Thở một hơi thật dài, ông mở miệng, mái tóc hoa đâm rời rạc vài sợi con con, tà hữu bay bay:

- Để ta đi. A Phúc, nàng hãy ở lại đây, đừng đi đâu, thay ta chăm sóc cho thằng bé, nó dù thế nào cũng không thể mất nàng được.

Gió vờn qua. Một cơn lạnh buốt, thấm vào tim gan, rồi truyền xuống đầu ngón tay bà, đông cứng.

Người đàn ông, ngược gió, bước đi, tà áo thô tung bay u ám như dáng chiều, khẽ phản chiếu nhu hòa một ánh đỏ đục mờ, tối tăm nhưng lần khuất đầu đây là sự hiên ngang mạnh mẽ của một người đàn ông, của người trụ cột trong gia đình và của một người cha yêu con. Quý xuống, ông cúi đầu đáp lại đến rỉ máu. Miệng thì không ngừng hèn mọn cầu xin, lạy lụy như một thứ sinh vật thấp hèn nhất. Là một nô lệ, ông vốn đã không có chẳng có chút tự tôn gì rồi, thế mà giờ đây, vào lúc này, thứ tự tôn đó dường như còn bị ai hơn khi phải đẩy ngược về số âm. Số âm của những nỗi tủi nhục ê chề, không biên giới.

Quay đầu. Tên cai trưởng sắc mặt hung dữ. Ánh mắt đanh ác. Lời lẽ như một tên đồ tể, lạnh lùng không sợ mùi máu:

- Vậy mày chết thay nó đi.

Gió nhẹ thổi. Đất trời quay cuồng. Người đàn ông, như một chú chó nghe lời, đứng đây, thật sự chạy vụt đi, đập đầu vào cục đá sắc nhọn bên cạnh công trường...

Mưa nhẹ rơi, thấm vào đất trời một thứ hương vị xa xôi. Bà lúc đó, tự hỏi mình đang làm gì. À, thì chết lặng. Chết lặng trong cái cảm xúc đè nén, đông cứng, lạnh lẽo đến không thể tràn ra nổi. Chồng bà đã chết rồi. Bà ngỡ tưởng lúc này, khi nhìn thấy cảnh tượng ấy mình sẽ khóc, sẽ rít gào lên những đau thương trong lòng. Nhưng không, khi con người ta đã đến cực hạn của đau khổ, thì dường như nước mắt cũng chẳng thể là một thứ cứu cánh được nữa. Ánh mắt tối lại, dường như bà cảm thấy phía trước thật mù mịt, thật mênh mông. Đó là gì. Là một biển cát. Hay là một đại dương. Hoặc chẳng là một cánh rừng âm u, tĩnh mịch. Bà cũng chẳng biết nữa. Thật chẳng biết nó là gì cả!!! Thứ bà biết, giờ đây, chỉ là một mùi máu tươi tanh tưởi, theo gió cuốn đến, thấm qua khứu giác, rồi chảy xuôi vào trong lòng, vào trong trái tim đang dần chết lặng của bà. Và rồi trong cơn mê man, mùi mịt đó, bà cất tiếng tự hỏi: Là mùi máu tanh từ đâu, từ thân thể thẳng bé, từ chồng bà, hay từ chính nơi cổ họng bà đang đây???

Một tiếng thét vang dội. Cậu bé vội bỏ cái ôm ra khỏi cô bé. Nước mắt như thủy triều dâng lên dần dựa tràn qua đê vỡ. Chạy vội đến, ngồi bên cạnh cha, giọng khàn lên thê lương, tê tái: “Cha... Cha...”

Gió vi vu, khẽ đảo qua, rồi dường như nghe thấy lời thở than, gào xé của lòng người nên đành mở mắt, nhìn qua những dáng người nhỏ bé nơi trần thế: Ồ, lại một người nữa chết. Ánh mắt thoáng nhạt nhòa nhắm lại, gió lại tiếp tục thổi đi. Một người chết, có là gì, trên đời này, thiếu gì những số phận ngang trái hơn, thống khổ hơn. Chết, có khi lại là một sự chấm dứt, một sự giải thoát, không phải sao. Mím cười nhạt nhẽo, gió lại đảo qua khung trời rồi biến mất nơi xa xôi.

- Ha... ha...

Một tiếng cười điên dại vang lên, tên cai trưởng cười phá lên sung sướng. Ánh mắt lẩn lóc lên điên dại tựa người điên lên cơn. Bàn tay lại không ngừng vun vút trong không khí tựa như phát tác nỗi yêu thích trong lòng. Giọng lại ồm ồm vang lên, day nghiêm:

-Đưa con bé này vút vào doanh trại làm quân kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Trôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Một cơn gió lạnh chợt thoáng qua. Cửa vào da đau rát, Tổ Lạc vội thoát khỏi những hồi tưởng xa xôi. Giật mình, không biết những giọt nước lại rơi từ lúc nào. Khẽ nhắm mắt điều tiết lại cảm xúc, nhìn lại chàng trai ấy nàng thấy được cái chấp niệm mà chàng dành cho mình cũng như là dành cho người đàn bà đang nằm ở kia. Chàng rõ ràng biết rằng dù bây giờ có chạy ra, đi đến thì cũng không thể bảo vệ được mẹ của mình, cũng không thể cứu được bà ấy ra khỏi bàn tay tử thần. Nhưng là một người con, chàng không thể làm khác, chàng không thể để mẹ chàng phải chịu nỗi đau đớn hơn nữa, không thể để mẹ phải cô đơn, chịu đòn roi một mình được. Trái tim đau xót, nàng trách chàng sao lại ngốc thế, ngốc đến nàng tức điên lên. Buông một tiếng thở dài xa xăm, chấp niệm của chàng, nàng hiểu, nhưng nàng tuyệt sẽ không để cho chàng phải chết vì cái chấp niệm đó, dù cho điều đó là do ông trời sắp đặt, thì nàng cũng tuyệt không cho phép.

Gió vi vu, cắt qua da thịt. Tổ Lạc dường như nghe bên tai, tiếng náo loạn gần xa: “Trời ơi, bà ta bị bệnh truyền nhiễm, giết, giết, thiêu chết bà ta đi” “đuổi bà ta đi” “đừng để bà ta lây bệnh cho chúng ta”...tiếng chửi bới la mắng cứ vang đều, vang đều mãi đập vào tai Tô Mạt và Lưu Phong. Trái tim khẽ chua xót, lòng người quả là bạc bẽo, mỗi ngày nào còn là bạn bè cùng chung cảnh ngộ nhưng giờ đây lại hắt hủi nhau vì một căn bệnh. Chẳng lẽ chỉ vì muốn duy trì tiếp cái mạng sống rẻ mạt của mình mà họ sẵn sàng hi sinh mạng sống người khác. Cười nhạt nhẽo, con người mà, dù là ai, dù phú quý hay bần hàn thì họ vẫn luôn mang trong mình những cái tôi ích kỷ nhất, có mấy ai có thể vượt qua cái tôi đó để sống một cách lương thiện, vị tha. Kể cả họ, những con người làm lũ, khôn khéo với kiếp nô lệ còn không bằng con trâu, con chó... Thật đáng buồn làm sao!!!

Sắc trời tối lại, từng ánh đuốc như ngọn lửa ma chơi, sáng quắc, bập bùng... Tổ Lạc nhìn về phía chàng, người con trai đó, ánh mắt vằn đỏ, ôm thật chặt thân mình mẹ. Cả thân thể phần nộ, giận giữ bảo vệ bà khỏi từng đợt đòn roi. Bệnh truyền nhiễm ư, cả thế giới này sợ, riêng chàng, chàng không sợ. Chẳng phải chỉ là cái chết thôi sao. Một cái chết sao có thể khiến chàng quỳ phục xuống run rẩy, sợ hãi được. Cười điên cuồng, chàng không muốn tự mình trong cái mai rùa nữa, chàng muốn làm một con mãnh hổ, siết chết bọn chúng, cắn xé bọn chúng, bảo vệ mẹ chàng, dù sao chẳng phải cũng chỉ là chết thôi, chết mà giết được vài tên khốn nạn ấy, chết mà bảo vệ được người mà chàng thương yêu thì chàng cũng cam tâm. Ánh mắt thoáng đỏ au, chàng nhặt lên một chiếc chông cắm bên cạnh công trường, một hơi thở hung thần ác sát truyền đến. Cha, con sẽ giết bọn chúng, con sẽ trả thù cho cha, cho mẹ và cho cả số phận của những con người vô tội. Chàng lao đến như lên cơn điên dại, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ: muốn giết người. Con người ta, khi đã bị đẩy đến vực thẳm của nỗi tuyệt vọng, lúc đấy họ đã chẳng còn gì nữa rồi, họ không còn sợ hãi điều gì nữa, họ sẽ làm tất cả và lúc đó một sức mạnh tiềm tàng ẩn sâu trong cơ thể họ trỗi dậy như một ngọn lửa bùng cháy lên một cách mãnh liệt. Và ngọn lửa đó, sẽ thiêu cháy, bất kì kẻ thù nào ngang đường nó.

Gió thổi qua, ngọn lửa bập bùng, lay động, chiếu lên khuôn mặt của chàng tựa như tu la địa ngục và chiếu lên chiếc chông dính máu tươi của chàng tựa như lưỡi hái tử thần. Gió như quay cuồng vùn vùn, thốc lên, lan tỏa mãi hương thơm tanh nồng, quần quýt, phôi phai mãi ra xa xăm.

Bước chân chàng đến đâu, từng thân người lần lượt ngã gục đến đấy. Hoa máu giăng khắp trời, máu của họ hay cũng là của chính chàng. Của chính thân người đang bị biết bao nhiêu là cánh tay ác quỷ chém tới. Chúng cứ như lũ chó đói khát, hết lớp này, đến lớp khác vây lấy chàng, rồi khắc vào người chàng những vết chạm trở tươi đẹp nhất, một sự tươi đẹp nhuộm màu ghê rợn, thê lương nhất. Gió phát qua, vết thương bông rã, sâu hoắm ồ ạt máu tươi. Đau quá, cơn đau như muốn xé da cắt thịt, đẩy dọa chàng xuống 9 tầng địa ngục. Cười nhạt, liệu 9 tầng địa ngục, có bằng cái nỗi đau chàng đang phải chịu không nhỉ, chắc có, cười nhạt, chàng nghĩ thế. Gió ào ạt, thổi qua đất trời, thổi qua vết thương, đau xót, chà, chàng mất nhiều máu quá nhỉ,

hiều quá. Đầu óc choáng váng, một cơn mê man ập đến khiến chàng như mất hết sức lực. Hình như chàng nhìn thấy bóng cha. Cha đang đứng đó sao, đứng thế, vui quá, chàng có lẽ sắp được gặp người rồi, có lẽ thế. Bước chân bước nhanh hơn, chàng muốn đến gần, muốn nói chuyện với cha, muốn kể với cha những câu chuyện của mình. Như hồi còn bé đó, chàng mỉm cười vui vẻ, thật nhớ quá cái thuở vừa cầm nắm cơm thiu vừa nhai nhóp nhép kể chuyện cho cha nghe. Rồi sau đó, cha sẽ mỉm cười hiền hậu, rồi xoa rồi tung cái đầu như tổ quạ của chàng càng thêm phần khoa trương và nói: “Thằng nhóc này!!!”. Thân mình dần nặng trĩu, chàng gục xuống nền đất, lúc này chàng đang nhìn thấy cha đó, chàng sắp được gặp cha rồi. Ánh mắt khẽ lấp lánh, chàng bước đến thật gần, cha kia rồi, người ở ngay kia. Bước chân vội vàng, hấp tấp tưởng như phải cố nếu không sẽ không kịp, chàng bước đến thật gần cha. Thoáng cười hạnh phúc, chàng vươn tay chạm vào cha. Nhưng không, thứ chàng chạm vào đâu phải là cha, chỉ là một khoảng không vô tận mờ mịt. Cha đâu rồi. Ánh mắt thoáng lác lõng, chàng nhìn dáo dác, như cố kiếm tìm hình bóng của người cha thân thuộc. Sương mây giăng mắc, chốn phù du tựa mây bay xa xôi, mịt mù. Chàng quay đầu, dáo dác tìm, cha đâu rồi... Có bóng người mơ hồ... Là cha ư... Bước chân bước đến, chàng lại thật gần, miệng thì thào:

- Cha ơi, cha đúng không, là cha đúng không – Nói đến đây, giọng chàng khàn đặc. – Cha ơi, con xin lỗi, là lỗi của con... - Chợt thấy bóng cha quay đầu, chàng hoảng hốt, sợ hãi, vội thét lên- Cha đừng đi, cha ơi, dẫn con theo với, đừng bỏ con ở lại... - Bước chân không bước nữa, cha dừng lại và quay đầu nhìn chàng. Chàng vui quá, cha định dẫn chàng đi ư. Chắc thế, chàng đã nghĩ như vậy, và chàng toan bước đến gần, lại bất chợt nghe thấy tiếng cha vang lên tựa gần tựa xa:

- Còn mẹ con thì sao...

Dường như ở đây cũng có gió. Gió thổi qua mặt chàng bông bông. Mẹ ư, đứng rồi, mẹ, mẹ còn đang ốm, mẹ cần chàng... Ánh mắt hằn sâu một nỗi đau tê tái, chàng nhìn về phía bóng dáng cha. Người đứng đó, nở nụ cười, hiền hậu rồi chậm rãi quay lưng bước đi. Trái tim đau nhói, chàng cúi đầu, nhìn hai bàn tay trống rỗng. Mẹ, chàng còn mẹ đang ở kia... Mẹ của chàng... Sao chàng lại quên mất người được, người mà chàng dù có phải đánh đổi cả tính mạng cũng phải bảo vệ đến cùng... Cười chua xót, chẳng biết thứ gì mà có thể ăn mòn ý chí của người ta đến thế này... Bàn tay siết chặt, đã đến lúc chàng tỉnh rồi...

CHÚ THÍCH: Trong truyện có từ nguwx xưng hô là "cha", "mẹ" là hơi giống với từ ngữ hiện đại. Nhưng đây là tác phẩm tưởng tượng, không có thật trong lịch sử nên các bạn cứ coi đây là từ ngữ xưng hô gọi tả sự thân thiết, còn cách gọi "phụ thân, mẫu thân" thì cứ coi là dùng theo cách trang trọng, lịch thiệp.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Trôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Ngàn gió vi vu. Đất trời đen tối, thăm thẳm ào ào trong cơn mưa lạnh cuối mùa... Lư Phong cố gắng đứng thẳng thân người. Trong ánh mắt trắng dã nhấp nhòa vài ánh lửa bập bùng như hư như thực. Bên tai lại văng vẳng xa gần tiếng la hét đỉnh tai nhức óc: “Nhanh lên, tẩm dầu đi, lũ ngu này, phải hòa thiêu bà ta...” Mưa rào rào, thấm vào da, chảy xuôi xuống từng ngõ ngách rồi hòa vào làn máu nơi vết thương sâu hoắm, tanh tưởi, đau rát. Bàn tay nắm chặt nổi gân xanh, Lư Phong trong ánh mắt lóe tia lửa điên cuồng, thôn phệ. Con đau này, giờ đây chẳng thể làm chàng gục ngã được nữa rồi. Không những thế, sự tồn tại của nó, có chăng cũng chỉ làm cho chàng tỉnh táo và lý trí hơn thôi. Bàn chân siêu vẹo bước đi, chàng nhìn về phía trước, nơi những làn mưa tầm tã, nơi mà bóng hình nhỏ bé của nàng đang hòa vào cùng đêm tối, mờ ảo... Bước lại gần, chàng nhìn nàng, nhìn về phía người con gái vẫn đang ướt đẫm trong đêm đen với một ánh mắt lạnh lùng, không chút độ ấm. Cái nhìn đó, chao ôi, thật đau khổ khi phải thừa nhận nó là dành cho chàng. Tim nhúu chặt lại, đau đốn, rỉ máu, chàng cũng thấy chàng thật vô dụng phải không. Ánh mắt hằn tia máu, chàng nắm chặt tay, mặc cho dòng máu đỏ tanh trôi từ miệng vết thương ồ ạt tràn ra loang lổ. Đau xót, cay đắng, chàng là một người đàn ông cơ mà, sao không thể làm gì cho những người chàng yêu thương. Sao chàng có thể vô dụng và bạc nhược đến như vậy. Ánh mắt tối sầm lại, chàng để ý thấy ánh sáng lóa màu bạc trắng của thanh gươm đang kia, nơi những thi thể vãi tên lính bê bết máu đang nằm đó. Nó đây rồi, một thứ có thể chém gọn thứ hèn nhét, vô dụng trong chàng. Mím cười tanh mùi máu, chàng thật muốn ngửa đầu lên trời mà hét rằng: “Ông trời, ông xem đi, dù có phải chết tôi cũng phải lôi lũ khốn ấy xuống địa ngục với tôi...” Chàng đến gần, nhặt thanh gươm lên, lại thấy gì đây, một cánh tay khác, cũng vươn tới, là ai đó? Chàng ngừng đầu, là chú Tài sao, sao chú ấy... Chú ấy cầm lấy lưỡi mác, mỉm cười và nói:

- Này nhóc, con chú mất rồi, vợ chú mất rồi, người thân chú không còn nữa. Họ đều như mẹ mày bây giờ, bị trói đứng đốt đến chết...

Ánh mắt phản quang những ánh lửa. Giọng người đàn ông như muốn khóc:

- Cuộc sống này, chú chịu quá đủ rồi, chú sẽ giúp mày lần này, coi như bù đắp cho những gì mày đã giúp chú- Chú đập tay vào vai Lư Phong, và nói tiếp trong cái giọng mũi có chút nghẹn ngào - Tao sẽ giết chết chúng, những tên khốn đã giết chết con gái và vợ tao, dù thế nào tao cũng không hèn nhất nữa, dù thế nào tao cũng lôi nó xuống địa ngục.- Ánh mắt người đàn ông đục mờ đi, trong đó hình như còn có hình bóng nào đó trong rừng được, rên siết đến là đau khổ...

Thì ra bên cạnh những con người xấu xa, những con người không dám bước ra chống lại số phận cũng có những con người như thế, những con người không còn gì cả, thứ họ có duy nhất là tính mạng của mình. Vì thế, lúc này, họ - những con người đã chịu quá nhiều đau khổ - muốn thoát khỏi nơi đây- nơi địa ngục trần gian này. Và ít nhất, trước khi rời đi, họ muốn để lại cho cuộc đời mình, ít nhất là một chút gì đó ý nghĩa - giết chết, nhấn chìm những kẻ đã khiến họ phải rơi vào vực sâu vạn tượng...

Gió gào thét, đêm tối bủa vây trong tiếng mưa vùn vụt đầy âm u, quái dị. Tổ Lạc vờn ánh mắt nhìn theo từng bước chân nặng nề của Lưu Phong. Nàng biết, giờ khắc này chàng đang rất đau đớn, rất thống khổ. Rất đau đớn là bởi vì từng làn mưa cứ chảy xuôi rồi thấm vào làn da đã nhạt màu máu của chàng một sắc tái nhợt, rất thống khổ là vì dù chàng có làm gì thì cũng chẳng thể cứu được mẹ-người thân duy nhất của chàng, cũng là người chàng yêu nhất trên cõi đời này. Chao ôi, dòng đời thật nghiệt ngã, số phận thật ngang trái biết bao nhiêu, khi đã đưa đẩy những con người khốn khổ vào cái vực sâu của nỗi tuyệt vọng và bất lực... Ánh mắt co rút, nàng lại nghĩ về biển lửa đỏ. Ánh lửa bập bùng, điên dại, nhảy múa những vũ điệu cuồng loạn tí tách thiêu đốt tất cả, nhấn chìm tất cả vào vực sâu của tuyệt vọng... Nàng cũng đã từng như vậy, tuyệt vọng, thống khổ... Cái cảm giác chua cay đến xót xa ấy ai có thể hiểu cho, ông trời không hiểu, cả cái thế chế xấu xa này không hiểu... Ánh mắt hần lên tia máu, trái tim nàng như quặn lên từng cơn, nàng nhìn về phía chàng và thấy rằng sâu trong ánh mắt kia là một thứ gì đó sáng chói, rực rỡ và mãnh liệt đến kinh người. Mãnh liệt đến như một ngọn lửa rực sáng giữa bầu trời đêm... Liệu phải chăng, nó là ánh lửa phản chiếu bởi từng ánh đuốc nóng bỏng, rực sáng nơi kia... Hay chính là ngọn lửa nơi trái tim chàng, một trái tim cảm hờn, điên cuồng, đau khổ đến cùng cực... Hãy cháy lên đi, nàng biết rằng giờ khắc này đây, ngọn lửa trong chính trái tim chàng đang bùng cháy dữ dội, và chàng hãy biến nó thành thứ lợi khí sắc bén nhất để giết chết kẻ thù, biến chúng thành những con quỷ trong biển máu, để trả thù cho những con người đã từng bị chúng hành hạ, tra tấn, áp bức, bóc lột đến hơi thở cuối cùng. Ánh mắt khẽ nhắm lại, dường như quanh quẩn đầu đây, vờn quanh khứu giác một mùi máu tanh lại sộc lên từ phía cuối chân trời ngập một màu đỏ tươi, quanh quẩn... Ánh mắt lại lần nữa hội tụ quang điểm, nàng nhìn về phía chàng, thì thầm nhẹ tựa như hư vô trong gió: “ Gió đang lên...”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Trôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

-Tướng quân, tướng quân... Có nội loạn ạ... Có nội loạn ạ...

Ánh mắt đảo xuống. Mặc Vũ nhìn chăm chăm thân mình nhiễm máu của tên lính mà chính hắn cũng chẳng biết được là ai, nhưng nhìn y phục thì có lẽ là một tên lính cai quản nô lệ.

-Người nói là nội loạn... - Giọng hắn trầm thấp mà lạnh lùng, mang theo một hơi thở uy áp cổ hủ... .

-Dạ vâng ạ...

Buông một tiếng cười thích thú. Hắn bất chợt cảm thấy cuộc sống thật đỡ chán ngán, tẻ nhạt biết bao. Bàn tay bắt giác mẩn mê thanh kiếm lạnh lạnh và rồi hắn tự hỏi : Đã bao lâu hắn chưa từng nghe thấy thông tin nô lệ nổi dậy nhỉ ? Có lẽ là khi hắn lên mười, một cuộc nội loạn đã nổ ra từ tỉnh Lạng Sơn thuộc quyền cai quản của tổng đốc Trần Bí và lan rộng thành một cao trào ra lên tiếp hàng chục tỉnh lân cận... Người lãnh đạo cuộc bạo loạn ấy là ai ? Hắn chẳng nhớ rõ nữa. Hắn chỉ nhớ là để đàn áp cuộc bạo loạn đó, vị vua vô dụng trên ngai vàng kia đã điều cha hắn lãnh 13000 quân đi đàn áp. Và chỉ sau vài tháng những tên tàn binh cuối cùng của chúng cũng bị đánh bại. Kể từ đó đến giờ hắn chưa bao giờ thấy một tin tức nào liên quan đến việc nội loạn được dâng tấu lên triều, có thể là không có hoặc cũng có thể là quá nhỏ không đáng để nhắc tới. Nhưng không ngờ, ở đây, hôm nay, dưới địa bàn của tên lãnh chúa nổi danh độc ác nhất nhì xứ Kinh Bắc này, hắn lại có thể gặp phải. Ánh mắt lóe tia nhìn sắc lạnh, hắn cười nhạt khoe miệng không loang đến đáy mắt, chân thúc mạnh vào bụng ngựa, phi đến chỗ tên lính vừa thoát ra. Rốt cuộc thì hắn cũng muốn xem thử khuôn mặt tái mét vì tức giận của tên lãnh chúa nổi tiếng coi trọng mặt mũi mà lại vô cùng độc ác kia sẽ thế nào khi biết có người dám cả gan nổi loạn trong địa bàn của hắn. Chắc chắn, liệu rồi ông ta có xé thịt lột da tên khốn ấy ra không nhỉ. Chắc có, hắn nghĩ vậy. Và hắn cũng chẳng ngần ngại gì khi điều ấy xảy ra cả...

Gió vùn vù. Đất trời đen tối mù mịt tựa như tấm lưới rộng lớn của thần chết đang giăng ra để bắt lấy từng sinh linh bé nhỏ.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời ấy, Tổ Lạc biết điều gì đang đến và thứ gì đang chờ đợi : Máu và sự chết chóc - Nàng ngửi thấy nó. Đồng thời, nàng cũng nghe thấy nó – tiếng kêu gào thảm thiết của những thân người trong những lưỡi giáo bạc phéch sắc nhọn tựa lưỡi hái tử thần. Và đâu đây, nàng nghe tiếng thì thầm to nhỏ của những hồn ma vất vưởng :

-Này, ông ta đang tới, con người hung thần ác sát đó. Trời ơi, tôi thấy quanh người ông ta nồng nặc tử khí đáng sợ. Má ơi, nhìn mà chết khiếp...

Cười nhạt nhòa. Nàng đã nhìn thấy cái điệu bộ sợ hãi của ma đấy, run run rẩy rẩy, trông cũng chẳng khác lúc là con người là bao. Đến là nhát gan như thỏ đế. Ánh mắt hơi chuyển màu bằng bạc, nàng tự hỏi : liệu khi người ta biết ma cũng có lúc giống người đến vậy, thì có còn sợ ma nữa không ? Mím cười nhàn tãn, Tổ Lạc nghĩ rằng chắc câu trả lời sẽ là không.

Như nhận thấy sự khinh thường của nàng, con ma nhỏ bay vòng quanh nàng bằng cái đuôi đầy khói uốn lượn tựa như xúc tua của một con bạch tuộc, miệng mếu ra cái trả :

-Cô thì có giỏi hơn ta sao. Hắn ta là hung thần ác sát đó. Cô có biết dưới lưỡi kiếm của hắn ta có biết bao oan hồn không- Như tường tượng đến điều gì, con ma nhỏ bỗng rùng mình- Cô có biết lúc tôi thấy hắn ta, tôi đã sợ chết khiếp. Eo ôi, thật kinh khủng, linh thể, nó kết thành làn tà khí quanh quẩn bên mũi kiếm anh ta, chẳng biết cái mũi kiếm đó liệu có đâm vào tôi và ăn hết linh thể của tôi không - Khuôn mặt con ma nhỏ nói đến đây liền trắng bệch, nhưng rất nhanh khuôn mặt dường như lại trở nên hờ hững vô cùng, trông kiểu gì cũng giống con tắc kè hoa đổi màu đến là nhanh chóng - Rồi cô xem, hắn ta kiểu gì cũng sẽ đem cô và cả bạn cô vào lò luyện bát quái – nói xong còn khuyến mãi cho cái thẻ lưỡi khinh thường...

Nghe đến đây, ánh mắt Tổ Lạc lóe lên tia đen tối thăm thẳm chẳng phân biệt được. Và rồi nàng hơi cúi đầu, bàn tay nắm chặt nỗi giận xanh mờ nhạt.

Trong nội tâm chẳng hiểu sao nổi lên con tức giận khôn nguôi. Nhúch chặt đôi lông mày, Tổ Lạc ngẩng đầu, phóng về phía trước một ánh mắt đầy lạnh giá khiến cho bóng ma một hồi tâm hoảng khí loạn, mắt mũi vốn đã trắng bệch nay lại càng thêm tái mét. Như nhận thấy khí tức của mình quá đối dọa người, Tổ Lạc khẽ điều chỉnh tâm trạng. Ánh mắt tối đen dần bình lặng. Đầu hơi cúi thấp, nhưng mũi chân vẫn không khống chế được mà phải dúi mạnh xuống mặt đất tạo nên cái hố sâu hoắm:

- Gió đang lên và tôi biết tôi phải làm gì, tốt nhất là cô nên câm miệng.- Khẩu âm phát ra từ mũi. Tổ Lạc phẩy tay, chạm vào bóng trắng, khiến nó tiêu tan chẳng còn một mảnh.

Mưa càng ngày càng nặng hạt và xối xả.

Đất trời ngày càng đen tối và u ám tựa như mực.

Tổ Lạc nhìn về phía xa, nơi bóng tối, những bóng người đang dần hiện ra tựa như tu la địa ngục cầm theo chiếc lưỡi hái đen xì sắc bén. Trong lòng chẳng hiểu sao không thể dâng lên nổi một chút gì gọi là sợ hãi. Có chăng, thứ ẩn dấu duy nhất trong lòng chỉ là một nỗi khinh nhờn, căm phẫn khôn tả. Căm phẫn vì rằng những con người ấy mãi mãi ở trên, mãi mãi cao cao tại thượng, mãi mãi nhìn đời bằng một con mắt... Họ đã bao giờ phải chịu nỗi thống khổ, tuyệt vọng đến cùng cực khi phải chính mắt thấy người thân chết. Họ đã bao giờ phải ngậm đắng nuốt cay nhìn người thân bị làm nhục. Họ đã bao giờ phải giành giật lấy sự sống từ những chiếc đòn roi tanh tưởi. Họ đã bao giờ phải chui rúc trong nhà lao cùng những con chuột ghê tởm chỉ chờ người chết là lao vào xâu xé. Họ đã bao giờ phải chịu cảnh nhìn những người đang còn thoi thóp bị vứt ra giữa xa mạc chờ đợi kèn kền đến rĩa... Họ chưa bao giờ trải qua và họ sẽ không bao giờ phải trải qua... Cười nhạt một tiếng, nàng thật muốn châm biếm cái cuộc đời đáng chán ghét này... Quá thối nát và mục rữa rồi đây...

Ánh mắt thu về, nàng nhìn về phía Lưu Phong và vài thân người nô lệ khác. Họ đang chiến đấu, họ đang phát tiết, họ đang sống mái một mất một còn với thế lực đen tối, nhớ nhục của cái xã hội bản thù này. Họ đâu biết rằng lưỡi hái tử thần đang kề bên họ, đang chờ đợi giây phút sinh mạng của họ về với số tay diêm vương. Số tay diêm vương, cái thứ mà nàng chẳng coi gì là công bằng ấy, đã chẳng biết thu về tay bao nhiêu là sinh mạng con người khôn khổ và vô tội rồi. Ánh mắt khẽ tối tăm, Tổ Lạc nghe bên tai là tiếng gió vùn vùn hòa cùng tiếng gót chân ngựa đập nước lộp cộp và tiếng binh khí va chạm vào nhau sần sật.

[\spoiler]

Bạn đang đọc truyện *Lạc Trôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

- Thừa tướng quân, đã đến rồi ạ. Chúng ở ngay trước đó...- Người binh lính nói, mặt lại không dám ngước lên nhìn chút nào. Vì sao ư? Vì người ở trên quá đối là khí thế dọa người. Cái khí thế đó, không phải là một con người bình thường như ông thể chịu đựng được. Mà đâu chỉ là ở khí thế, cái thân phận cao cao tại thượng ấy cũng là một thứ quyền uy khiến cho kẻ thấp hèn như ông chẳng dám liếc nhìn, chẳng dám có hành động bất kính. Cười chua xót, con người với con người thì ra lại có thể khác biệt đến thế. Khác biệt đến nỗi khiến lòng người phải xót xa và cam chịu.

Trai tìm thất lại, cay đắng. Người ta sinh ra đã là rồng là phượng, đã đứng trên hết thảy mọi người và nắm trong tay quyền khuyên thiên hạ, không gì không có. Hoàn toàn khác với ông, một con người bình dân chẳng có gì ngoài chút tài sản và một gia đình nhỏ bé. Nghĩ đến đây, ông lại nhớ đến một lần nào đó, cái con người tàn nhẫn - phu nhân của vị lãnh chúa tàn bạo ấy, đã nhẫn tâm giết chết một con người đang sống sờ sờ chỉ vì cái tội dám làm như bản ánh nhìn của bà ta. Mũi hơi gay gay, dường như đến bây giờ ông vẫn còn ngửi thấy cái mùi tanh nồng của máu thấm vào làn da, rửa mãi không sạch. Ánh mắt siết chặt, lòng ông cảm thấy hồ thẹn, đau đớn và có khi cả là khinh nhờn bản thân mình. Chính tay ông, đã giết chết người bạn của mình, người bạn mà cùng ông vào sinh ra tử một thời. Quyền lực là một thứ đáng sợ, nó khiến những số phận con sâu cái kiến như ông phải quỳ rạp xuống kính phục trong máu và nước mắt. Hít một hơi thật sâu, và ông tự nhủ rằng mình sẽ không như người bằng hữu kia, mắc phải những sai lầm như vậy, để rồi mãi mãi không nhìn thấy được ánh sáng ngày mai. Người bạn già à, tôi công nhận, là tôi nhát gan, tôi không phải là con người nữa rồi, khi dám chính tay giết ông, để bảo toàn mình. Tôi hồ thẹn với ông. Nhưng không còn cách nào khác, tôi còn có gia đình. Tôi còn có người một vợ hiền thực ở nhà, còn có đứa con bé nhỏ mới chập chững bước đi, đứa con mới còn bi bô tập nói chưa gọi được tiếng cha... Khóe mắt dường như hơi cay cay, người đàn ông cố gượng một tiếng cười: "Con ơi, hôm nay cha sẽ lĩnh lương, sẽ mua về cho con một chú búp bê gỗ, con chờ cha nhé." À không, phải là hai cái chứ, bởi vì ở đây cha có sẵn một cái rồi này. Bàn tay chạm vào nơi túi áo, người đàn ông ánh mắt lóe lên niềm hạnh phúc. Niềm hạnh phúc của tình yêu gia đình...

Ánh mắt híp lại một đường. Mặc Vũ cũng chẳng thêm nhìn biểu cảm quái lạ và hành động nhát gan của người đàn ông mà nhìn về phía trước, nơi mà những bóng người đang lao vào nhau, nơi mà mùi máu tanh quen thuộc đang lao đến. Chà, hẳn không nghĩ rằng ở đây, nơi những con người thấp hèn ấy tồn tại cũng có tìm thấy những tên khát máu, điên cuồng đến vậy. Điên cuồng, cái khái niệm này cũng chẳng có gì mới lạ với hắn. Bởi vì hắn là một vị tướng, quân lính dưới tay hắn không người nào không mang trong mình bản tính điên cuồng, phệ huyết, không sợ cái chết. Cười nhạt một tiếng, cái danh "Đội quân chiến thần" ấy của hắn không phải ngẫu nhiên mà có thể có được, nó là tổ hợp của những trận chiến đầy máu và sinh mạng. Và nếu như không có cái bản tính ấy thì đội quân của hắn đã sớm chết từ lâu rồi. Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn lại lần nữa nhìn về phía trước. Miệng lại không khỏi phải tấm tắc rằng tên đàn ông mà hắn mới gặp hôm qua đó khá là có tố chất của một người lính đấy chứ... Ánh mắt hơi neho lại, hắn tặc lưỡi như tiếc rẻ, nhưng sự tiếc rẻ ấy chẳng thể nào lan nổi đến đáy mắt lạnh lùng như băng:

-Tóm gọn bọn chúng, có thể giết vài người để ổn định tình hình trước.– Làm một người lính có thể cần, nhưng là một tên nô lệ, thứ không cần thiết nhất có lẽ chính là cái bản tính dã thú đó. Nó sẽ chỉ khiến cái chết đến gần với chúng hơn thôi. Hơi vuốt ve thân kiểm săn sùi, dường như quanh khứu giác hẳn lại một lần nữa ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc của máu.

Ánh mắt Tổ Lạc nhìn ra xa, nơi con tuần mã đang dừng vó ngựa, khò khè hít thở. Có một người đàn ông đang ngồi trên đó. Người đàn ông mà nàng chỉ từng gặp một lần. Hơi nhú mảy, ấn tượng của nàng về người đàn ông này không tốt lắm. Không, không phải là không tốt mà là quá không tốt. Ở hẳn toát lên một gì đó vừa nham nhở vừa nguy hiểm. Nhú mảy, phải nói là thế nào nhỉ. Chết tiệt, buông một lời chửi thề, nàng chẳng thể nào định nghĩa nổi cái tính cách quái gở ấy. Hơi siết chặt tay nắm, Tổ Lạc cảm thấy trái tim của mình khó khăn chểnh mảng lệch một nhịp. Dù sao, nàng cũng chỉ là một cô gái, dù cho có thông tuệ hơn người, thì trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc này cũng cảm thấy đôi chút sợ hãi. Nhắm chặt mắt, một nỗi hàn khí lan tỏa khắp người, trái tim nàng lại buốt lên từng cơn, môi trở nên tái nhợt. Ôi không, bệnh của nàng, nó lại đến ngay giờ phút này. Căn bệnh quái gở đó, nó định hành hạ nàng đến lúc nào mới cảm thấy thỏa mãn. Ánh mắt đục mờ. Nàng cưỡng ép con khó thở dâng lên trong cổ họng. Nàng sẽ không khuất phục, nhất là vào hôm nay. Ngày mà cả gia đình nàng bị thiêu đốt trong bể lửa. Trái tim ứa mùi máu, nàng đã từng bắt lực một lần, chẳng lẽ lần này lại đành bỏ tay chịu trôi để cho người mẹ thứ hai của mình phải chết. Ánh mắt phóng ra xa, nàng nhìn về phía di Phúc. Người đàn bà đó giờ đang bị trói chặt trên cây cột. Sắc mặt bà tái nhợt, không còn chút sức sống. Hơi thở mềm yếu tựa như chỉ cần một ngọn gió nhẹ nữa thôi là sẽ phải lìa đã khỏi cõi đời. Khóe mắt cay cay, Tổ Lạc dường như còn ngửi thấy mùi hương vương vất của chiếc bánh bao vốn đã thiu và giọng nói dịu dàng ảm áp của dì. Hơi nước mờ nhạt phủ kín tròng mắt, nàng dường như còn cảm nhận được mùi vị của cái chết nó ghê tởm đến thế nào. Nếu quả thật lúc đó, nàng không có di ở bên, thì phải chăng thân chết đã đón đến nàng đi từ lâu!! Ánh mắt hằn tia đỏ như máu, bàn tay lần mò vào góc áo lấy ra một con dao sắc nhọn. Có thể nàng rồi sẽ phải trả giá về điều này, có thể nàng sẽ không thể thoát khỏi nơi đây, nhưng chỉ cần cứu được di Phúc nàng sẽ làm tất cả. Nhìn về phía A Phùng, nàng mỉm cười nhợt nhạt, nhờ hết vào câu đó. Đáp lại ánh mắt của nàng, A Phùng làm một mặt ngữ “Yên tâm” rồi quay đầu bước đi. Nhìn theo bóng dáng đó, Tổ Lạc cảm thấy tim nhói lên một chập: xin lỗi vì tôi đã ích kỉ, có thể vì tôi mà mọi người sẽ không ai còn sống để rời khỏi đây nhưng tôi hết cách rồi, thật sự đã hết cách rồi.

Nhìn lên bầu trời, giọng nàng thì thảo đay nghiến:

-Lần này, tôi sẽ không theo ý ông đâu, người tôi nhất định sẽ cứu, mạng tôi nhất định sẽ lấy đi.

Gió vùn vù, đất trời ồn ào tựa như báo hiệu một cơn giông tố đang bủa vây...

Bạn đang đọc truyện *Lạc Trôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Gió thổi, mưa giông kéo đến. Và khứu giác dường như ngửi thấy mùi máu tanh tươi truyền đến. Mà sao lòng hẳn vẫn thật tĩnh lặng, êm đềm. Ánh mắt nhìn lên bầu trời, hẳn chẳng nhìn thấy gì ngoài mây đen và những hạt mưa xối xả vào mặt buốt giá. Cái chết ư, nó có gì đáng sợ chứ. Bật cười nhàn tênh, nó có quan trọng không, hẳn chẳng biết nữa, vì đơn giản từ trước đến giờ hẳn chưa bao giờ níu giữ sự sống, nên cũng chẳng bao giờ nghĩ đến việc phải thêm khát nó. Ánh mắt nhìn về phía kia, hẳn thật muốn xem, sự sống, niềm khát vọng to lớn ở trong những con người đó-những con người nhỏ bé và thấp hèn- liệu có thể cứu nổi bọn chúng khỏi bàn tay của tử thần. Nhếch miệng, hẳn thật muốn xem xem...

Gió thổi, mưa cuốn, đất trời bủa vây tâm tôi.

Tổ Lạc bước từng bước nặng trĩu trên nền đất. Chỉ thấy là nặng trĩu bết vào giày dơ là muôn tầng bùn nhão nhoét, ảm ướt. Và điều đó, làm bước chân của nàng như nặng thêm ngàn cân. Cười nhạt nhẽo, có chút chán chường Tổ Lạc đưa bàn tay lên vuốt lần nước trên mặt. Bởi vì sao ư? Đơn giản thôi, bởi vì từng lần mưa cứ xối xả vào mặt nàng đến là rất buốt, vào mắt nàng đến là khó chịu. Điều đó, làm cho tầm mắt nàng trở nên mơ hồ với từng bóng người và bóng kiếm cứ loang lổ vào nhau. Rồi đan xen và điểm xuyết trong bức tranh đó là những bông hoa máu tươi thắm mị hoặc. Thì ra, mạng người cuối cùng cũng chỉ như tờ giấy, chỉ cần một ngọn lửa là cũng đủ để thiêu rụi tất cả. Ánh mắt mờ dần đi, nàng thấy bóng dáng Lưu Phong, người con trai không bao giờ chịu khuất phục như con ngựa bất kham đó giờ đây đang như một miếng thịt tươi trực trờ dưới muôn vạn miệng sói. Hoa máu văng ra, chân chàng khụy xuống, ánh mắt vùn tia đau thương, oán hận khôn nguôi. Chàng không cam lòng ư, chắc vậy. Chàng căm hận ư, chắc thế. Chàng có biết không, ta cũng đã từng như thế. Từng không cam lòng, từng căm hận đến khôn tả. Nhưng dù căm hận đến đâu thì ta vẫn chẳng thể làm được gì, vì sao ư. Đơn giản bởi vì người mạnh thì thắng, người yếu thì thua. Thế giới này là một thế giới của quy luật cá lớn ăn cá bé. Là một thế giới của những con dã thú ăn thịt người không thấy xương. Bàn tay nắm chặt nỗi giận xanh, Tổ Lạc nắm chặt con dao trong tay. Bước chân kiên định bước về phía trước, để mặc cho cơn mưa như trút kia xả xuống thân mình như muốn xé da xé thịt.

Ánh mắt nhìn về từng thân người dần dần bị tóm gọn. Hẳn nhếch khóe miệng cười cợt làm cho khuôn mặt anh tuấn bỗng chốc bừng sáng lên như tu la địa ngục tà mị mà ma quái... Dù là thú họ cũng là một con thú dễ bị thuần phục. Mà đã bị thuần phục thì thứ quà tặng họ được nhận sẽ chỉ là sự chờ đợi của việc bị xoi tái mà thôi. Hơi nhếch miệng cười, ánh mắt hằn đen tối. Tại sao những con người đó, lại ngu ngốc như vậy, ngu ngốc đến mức hẳn phải ngán. Thức nhẹ vào bụng ngựa, hẳn dạo ngựa đến gần những thân người đang bị trói và quỳ phục dưới đất. Số phận cái kiến thì dù có cố gắng bao nhiêu cũng không thể thoát khỏi số phận cái kiến được. Họ cứ cố gắng làm gì. Cố gắng thì cũng chỉ đem lại cho tử thần máu và sinh mệnh của họ mà thôi. Họ không biết sao. Vuốt nhẹ thân kiểm lạnh lẽo, cuộc sống này, thế chế này, không cho và cũng không dung thứ cho cái gọi là khát vọng tự do được tồn tại. Hay có chăng nó chỉ thật sự tồn tại khi nắm trong tay quyền thế và tiền tài... Mạng người và nhân quyền ư, đứng trước những thứ đó, cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là một thứ rẻ mạt, không đáng cân nhắc...

Mưa như trút nước, đất trời dường như còn vương vất mùi tanh nồng của máu tươi, thơm tho mà tươi mới...

Ồn ào, ồn ào...

-Có chuyện gì vậy- Quay đầu chàng nhìn chăm chăm về phía xa xa, là tiếng náo loạn. Có chuyện gì đó đang xảy ra tại nơi này.

-Tướng quân, có chuyện xảy ra rồi...

-Chuyện gì.

-Ngựa đã bị thả đi hết, lũ sư tử vừa mới được bắt về không biết do ai thả ra, giờ đang làm loạn ở cánh quân thứ bảy...

Hồng học, lại có một người lính nữa cấp tốc chạy đến, sắc mặt ông ta tái mét:

-Tướng quân, cánh quân thứ 3 không hiểu sao lại giống như có dấu hiệu trúng độc...

Nhiều chặt mày, đôi đồng mâu Thiệu Đình sắc như chim ưng. Một khí tức sắc bén lạnh lẽo lan tỏa lại có chút dọa người khi mang theo hơi thở ác sát...

-Đi...

Thúc mạnh chân vào bụng ngựa, hấn phi nước đại về phía trước. Chẳng mấy chốc mà bóng dáng cao lớn trên con hắc mã đã biến mất khỏi tầm mắt đầy bóng tối và mưa...

Bạn đang đọc truyện *Lạc Trôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

-Đoàng...Chúu chúu...

Pháo báo hiệu. Thời khắc này đã đến. Nàng nắm chặt con dao, giờ lên trong màn mưa, giọng khàn đặc

-Không thành công cũng thành nhân... Tiến lên...

Như một lời hiệu triệu, pháo trên bầu trời đồng loạt nổ... Hòa vào đó là tiếng hô vang bạo động của hơn 3000 nô lệ của vùng đất Kinh Bắc dưới sự cai trị của vị lãnh chúa Trần Bí...Cuộc bạo loạn đó được lịch sử ghi lại như cuộc bạo động lớn nhất, quy mô lớn nhất từ trước đến nay... Nó như là "cánh chim én nhỏ báo hiệu xuân về" của lịch sử đất tranh phá tan ách chiếm hữu nô lệ.

Máu ứa ra, nàng đâm thật mạnh. Những bông hoa máu lan tỏa tựa nạn đả la trong đêm tối, mỉa mai mà quyến rũ. Giết người, nàng đã giết người... Máu phun ra, bắn vào môi, mặn chát... Máu phun ra, thấm vào hơi thở, tanh tươi... Thì ra vị máu của con người là vậy đây, bây giờ nàng mới có thể biết đến lại kinh tởm đến thế, kinh tởm đến mức nàng muốn nôn mửa. Hơi cúi người xuống, sắc mặt trắng bệch không còn sức sống... Tay cầm dao thì run lên bần bật...

Thân mình ông co rúm lại. Máu... Máu tứa ra, tung tóe trong cơn mưa sao lại nhạt nhòa mà lạnh lẽo đến thế. Chiến đấu. Ông giờ phút này phải cầm súng chiến đấu, đó là trách nhiệm của một người lính. Nhưng ông...chiến đấu... Ông chiến đấu để làm gì? Giết chết họ ư... Không, ông không làm thế được. Nước mắt giàn giụa. Ông lại nghĩ về quá khứ... Cái quá khứ của một thời làm nô lệ đó...Nghĩ đến là lại đau, nghĩ đến là lại dằn vặt, nghĩ đến là lại khổ... Ông, con người tồi tệ này đã dẫm đạp lên biết bao nhiêu là sinh mạng của người nô lệ để có thể giải thoát... Nước mắt lại mặn chát...Ông nhớ máu, đêm đó là một đêm đầy máu, người đàn ông tên Khải A Tư đó đã cứu ông... một kẻ phản bội. A Khải Tư –người thủ lĩnh phản loạn nhưng cũng đồng thời là người bạn tri giao của ông đó...Răng ông nghiến lại, kìm chế tiếng ghen ghét... Ông đã làm gì??? Vết nhằn như xô lại trên từng cơ mặt, ông nắc nheo như một đứa trẻ đầy tội lỗi... Ông đã phản bội ông ấy giống như ngày trước ông đã từng lấy dao đâm một người bạn khác của mình... Chỉ khác là ông lúc đó giết người một cách gián tiếp hơn thôi. Ánh mắt đau đớn...Ông đã bán đứng người anh em chí cốt của mình để được sống. Và không chỉ dẫm đạp lên sinh mạng của người anh em đó, ông cũng đã giẫm đạp lên bao sinh mạng con người. Ông đã khiến họ, những con người hiền lành, chân chất phải bỏ mạng dưới lưỡi kiếm của Ô Mã Nhi...Nước mắt tuôn rơi, quá khứ đen tối lại hiện về, trái tim ông đau đớn, dường như quanh quẩn giấc lại chỉ còn vị của máu... Ôm lấy đầu, ông hoảng sợ co mình lại...

-Bịch...

Thân thể bị đụng mạnh, ông vắng ra xa, con rối gỗ trong lòng lẫn lóc rơi khỏi tấm áo vốn đã ướt đẫm...

Rối gỗ... Rối gỗ của con gái ông... Đứa con gái duy nhất đồng thời cũng là niềm hạnh phúc duy nhất đối với ông...Loạng choạng bước chân... Mắt ông

loang đi trong cái màu đỏ của máu... Và thế là ông bước đến gần... Ông muốn nhặt con rối gỗ đó...

-Cẩn thận... Tổ Lạc- Tiếng Lưu Phong vang lên, đèn tai, inh óc... Tổ Lạc giật mình, một dòng máu đỏ phun vào mặt, âm ẩm...

Cúi đầu xuống, người đàn ông nhìn chằm chằm vết đâm ở ngực... Đau nhói... Từng dòng nước ấm như tuôn chảy, ồ ạt vọt ra khỏi cơ thể... Thì ra mùi vị của việc bị đâm là như thế này đây... Mỉm cười có chút chua xót... Người bạn già à... Ông đang trả thù tôi phải không... Ông đang hả hê lắm phải không... Vì cuối cùng cũng đón được tôi về cùng bầu bạn với ông rồi... Chắc hẳn ông đã phải rất buồn nhì... Ánh mắt hơi lạc lõng, ông nhìn về phía xa xa như suy tưởng lại như đau đớn... Còn ông, A Khải Tư, ông có còn trách tôi không, có còn trách tên phản bội này nữa không. Chắc có, ha ha... Nước mắt tuôn trào trên làn má, rơi xuống kẽ miệng vốn đã rỉ máu càng thêm mặn chát... Bàn tay ông tiếp tục vươn tới, ánh mắt mờ ảo là một con rối gỗ nằm lẩn lóc trên nền đất ướt... Con ơi, cha không thể về với con được nữa rồi... Con gái yêu của cha...

-Chú Tạ... -Đỡ lấy thân người đang dần đổ ập xuống của chú... Tổ Lạc lại thấy lòng thất lại... Ánh mắt mờ đi, giọng lạc hẳn...

Hơi mở ánh mắt nhấp nhòa... Người đàn ông nhìn chằm chằm cô gái trước mắt... Thì ra là Tổ Lạc, cô bé mà ông nhặt được trong đêm đông giá rét đây... Ha ha, cả đời làm việc ác, có đúng một lần trong đời, một lần duy nhất và cũng là lần cuối cùng ông làm được một việc không thẹn với lương tâm. Làm được một việc mà khi xuống tuổi vàng ít nhất ông cũng có thể mỉm cười vì nó... Bàn tay nắm chặt con rối gỗ, người đàn ông đặt nó vào lòng bàn tay Tổ Lạc, ánh mắt dần đục mờ đi, hơi thở dần yếu ớt:

-Giúp chú... - Bàn tay dần buông lỏng, hơi thở dần tắc nghẽn. Miệng người đàn ông tràn ra máu tươi, ánh mắt tối tăm, chút sức sống cuối cùng... đứt đoạn...

-Chú Tạ... - Ánh mắt tối đen như mực, hơi thở nặng nề đi đông cứng lại. Đôi bàn tay cứng ngắc đưa lên dò xét hơi thở người đàn ông. Còn không??? Không còn, đã không còn nữa... Chú ấy chết rồi... Mắt nhòa đi, dường như nặng nề nghe đâu đây tiếng trò chuyện thủ thỉ thân thiết:

-Tại sao chú không giống những người khác ghét những người như bọn cháu...

Đáp lại là tiếng cười có hờn và tiếng nói hồn hậu

-Vì ta đã từng... đã từng có một quãng thời gian khổ hết như bọn nhóc vậy... nên ta thương họ hơn là ghét... Thế thôi...

-Thế sao chú lại cứu cháu trong đêm đông đó, cháu thấy họ bảo chú cứu cháu từ miệng vãi con sói đói...

-Ha ha...-Lại tiếng cười này, người đàn ông trả lời bằng quơ- Vì ta thích thôi, không được à nhóc...

-Chú rất thương gia đình mình sao...-Cô bé quay đầu, ánh mắt có chút mơ hồ lại đông đầy âm áp...

-Phải... rất thương...- Chú quay đầu, cười sáng khoái, xoa đầu cô bé - Khi nào chú sinh một cô bé kha khá, chú sẽ cho cháu xem nó xinh đẹp hơn cháu đến nhường nào... Cháu sẽ phải ghen tị đây... ha ha...

Mưa tí tách nặng hạt... Đất trời sao mù mịt và u ám...

Tổ Lạc ngẩng đầu, nhìn về xa xa, nơi hàng ngàn cánh tay ma chơi đang ve vẩy... Đó là gì... Đó là những thân cây ư, chúng đang chào đón ai vậy... Chú Tạ à, con chú cháu còn chưa có được nhìn thấy đâu... Hình như chú bảo nó mới còn đang tập đi thì phải... Đứng không chú... Linh hồn người đàn ông dần bay lên, phiêu đảng... Chú Tạ, chú đi thật sao... Cháu còn chưa kịp báo đáp chú... Vụt đứng dậy, Tổ Lạc đuổi theo... Nhưng không kịp, rùng rùng cánh tay ma chơi kia cứ vẩy chào... cứ vẩy chào... cứ vẩy chào mãi...

Bạn đang đọc truyện *Lạc Trôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Tổ Lạc, thôi đi, bây giờ không phải là lúc buồn. – Bàn tay Lưu Phong nắm chặt, sắc mặt chẳng tái đi không kém. Chẳng biết nàng đau khổ. Chẳng cũng cảm thấy đau khổ. Người chú đó, là một người tốt, ít nhất là đối với bọn họ. Vậy mà, chẳng lại là người chính tay giết chú ấy... Máu tứa ra khỏi miệng vết thương, chẳng thấy nó thật đau xót... Nhưng đau thì sao, con người thì vẫn phải tiếp tục sống, chẳng còn mẫu thân nữa. Quay đầu, chẳng bước đến, sóc mẫu thân lên vai, buộc thật chặt thân người gầy gò, ôm yếu của bà vào tấm lưng rộng lớn. Mẫu thân phải sống, Tổ Lạc phải sống, tất cả chúng ta phải sống. Chẳng xé lấy làn vải rách nát, buộc thật chặt những vết thương đang rỉ máu. Lúc này không phải là lúc gục ngã, vì thế chẳng phải cố lên, thật cố lên.

Đi rồi, chú ấy đã đi rồi. Người chú tốt bụng đó. Ánh mắt Tổ Lạc đục ngầu, nàng quay đầu nhìn về thân thể đã lạnh cóng đấy. Cuối cùng cũng đi hết, cười hơi chua xót, nàng cúi đầu, nhặt con rối gỗ, chà trôi lớp bùn đất trên nó. Được rồi, con rối gỗ này cháu sẽ bảo quản, sẽ có ngày cháu trao nó cho con chú, được chưa, ông chú lắm chuyện. Tổ Lạc ngửa đầu, nuốt ngược nỗi chua xót vào lòng. Và rồi gió phát qua, một cơn ớn lạnh lại truyền đến, thời gian lúc này đã không còn nhiều nữa. Ánh mắt chuyển tối đen như mực. Tổ Lạc cúi đầu, nhặt thanh gươm. Cuối cùng thì cũng phải sống, tạm biệt chú ở đây thôi... Cảm ơn và xin lỗi...

-Đi...Bây giờ chúng ta đi sang hướng Tây. Ở đó có một tốp người đứng sẵn đợi chúng ta, chúng ta cần đến đó nhanh. Thời gian đã không còn kịp nữa.

Bước nhanh chân đi. Tổ Lạc chạy thật nhanh. Chết tiệt, cơn mưa nó cứ xối xả, đến bao giờ mới kết thúc:

-Vẫn theo như kế hoạch hôm trước định sẵn. Ta đã cho mọi người chạy trốn theo những hướng khác nhau. Phân tán lực lượng chúng không phải ý tồi. Với lại ta đã bảo mọi người nên chạy theo hướng rừng, nguy hiểm chút nhưng tỷ số an toàn vẫn cao hơn.

Bước chân chằng nặng nhọc chạy theo. Bởi vì thân thể cứ dầm dìa vài cơn tê buốt thấu tim. Chết tiệt, vết thương, chằng ghét nó. Sốc thân người ốm yếu đang sau lưng cao nữa, chằng nói

-Tại sao lại thay đổi kế hoạch... Vốn dĩ chúng ta nên tạo phản khi tên tướng quân đó đi khỏi đây. Lúc đó khả năng sống của chúng ta sẽ nhiều hơn.

Không quay đầu. Tổ Lạc mặc kệ cơn mưa xối xả vào mặt đất buốt vô cùng. Đất buốt như trong lòng bàn tay:

-Tình hình nào rồi, còn nghỉ được nhiều sao. Mạng người quan trọng. Mặc dù là ta chỉ tính lợi dụng chằng thôi, nhưng cái chết của chằng phải do ta quyết định. Ta không tính giao cái mạng thối của chằng cho cái tên đầu cẩu là ông trời. Vậy đây. Lý do đã đủ thuyết phục chưa.

Bất chợt nở nụ cười nửa miệng. Ý cười chằng loen đến đáy mắt. Nàng đúng là một cô gái độc mồm. Nàng không biết sao:

-Sắp đến rồi, ta đã nhờ A Phùng chuẩn bị một vài con ngựa cho chúng ta, nhanh chân lên thôi.

-Ngựa, sao lại là ngựa. Chẳng phải kế hoạch vốn dĩ của chúng ta là trốn vào rừng sao.

Sắc mặt nàng khó chịu. Tổ Lạc bặm môi, chán nản:

-Chằng đúng là đồ đầu đất. Suốt ngày chỉ biết xông vào chém giết.- Lấy dao phạt một cành cây đầy gai trước mặt. Chết tiệt, từ nãy đến giờ nó cứ cào cào vào người nàng đến là bực mình - Chằng nghĩ ta không muốn vậy à, nhưng chúng ta còn mắc Di Phúc, dĩ nhiên thế chúng ta không thể nào băng rừng được.- Hơi cúi đầu, ánh mắt nàng sâu thẳm. Nàng biết chứ, đi đường mòn là một việc không dễ dàng gì, nhưng mọi việc đã đến nước này, không còn cách nào nữa. Thật sự là cùng đường rồi. Đau đầu. Nghĩ đến là lại bực mình. Kế hoạch hoàn hảo của nàng cuối cùng tan thành mây khói hết. Bây giờ nó chẳng khác nào một mớ bòng bong, giấy lộn.

-Nàng có trách ta không, Tổ Lạc...- Tiếng chằng lại đột ngột vang lên sau lưng. Liệu nàng có trách chằng vì đã tự ý xông lên cứu người, để rồi làm đổ vỡ kế hoạch.

Hơi cười nhạt. Tổ Lạc bình thản như không, chặt cành cây trước mặt rồi nói:

-Chằng nghĩ ta sẽ vì kẻ đầu đất như chằng mà làm vậy ư. Căn bản là vì Di Phúc thôi. Nếu chằng không làm, thì ta cũng sẽ làm. Vậy nên ta trách gì được chằng chứ. Ngốc nghếch hết sức...

-Đến rồi...- Bàn tay đặt lên miệng, nàng nuốt một tiếng sáo thật dài. Một thân mình sẽ gió, bay trong đêm tối, vụt đến. Đậu trên vai nàng. Tên gia hỏa này, bây giờ mới xuất hiện. Cốc một cái vào đầu cơn đại bàng to lớn bên cạnh. Nó oai phong với ai chứ. Oai phong với nàng à. Đúng là hư đồn. Ai cho nó ăn, ai cứu nó sống. Đúng là vong ơn phụ nghĩa.

-Tổ Lạc- Bước chân dừng lại. Tổ Lạc nhìn một tốp người trước mặt. Đó là nhóm người A Phùng.

-Thế nào rồi...-Nhanh miệng gắng hỏi. Còn thân mình nàng thì thoăn thoắt trèo lên ngựa rồi phi nước đại về phía trước.-Mọi chuyện đã thu xếp xong. Chúng ta đã thả những con sư tử ra ở cánh quân số 7. Không những thế còn chặt gãy cột nhà của kho lương thực. Mưa kéo tới sẽ nhanh chóng cuốn trôi những tấn lương thực đó thôi nếu chúng không nhanh giải quyết.

-Còn ở cánh quân thứ 7. Ta đã cho chúng uống hoa anh túc. Với lưu lượng cao và là lần đầu, nên trúng bị sốc thuốc nặng... Mà cô phát hiện ra loài hoa này ở đâu mà hay vậy.- Hơi tò mò, A Phùng vừa dục ngựa vừa gắng hỏi.

Cười nhún nhún. Tổ Lạc băng quơ trả lời;

- Cũng chẳng có gì. Là trong một lần ta làm việc trên rừng tìm thấy thôi.- Loài hoa anh túc đó, là một loại độc dược. Nó chẳng phải thứ tốt lành gì, nên nàng chẳng hề muốn nghĩ đến nó. Lấy chân đạp vào bụng ngựa. Nàng phi nhanh về phía trước. Có thể nói. Ở đây, người giỏi cưỡi ngựa nhất là nàng, còn họ á, tài cưỡi ngựa may ra thì được gán cho hai chữ tạm được. Bởi vì dù sao họ cũng là nô lệ từ nhỏ, sao có cơ hội mà tập cưỡi ngựa chứ. Nếu không phải nàng dạy cho họ những bước cơ bản từ trước rồi thì có lẽ họ còn chẳng biết cách ngồi lên lưng ngựa. Nhưng, à, lại cũng có một người ngoại lệ đó. Tổ Lạc quay đầu nhìn Lưu Phong, chàng ta cưỡi ngựa cũng giỏi không kém. Chắc, có lẽ chàng ta là một dũng sĩ bẩm sinh. Quả không hổ là người nàng chọn. Hơi tâm đắc, tự kiêu, nàng quay đầu, nhìn về phía trước, lòng thầm nghĩ “Mong mọi chuyện thuận lợi”

-Thưa tướng quân, bọn nô lệ bạo động đang trốn về từ phía, mà 2 cánh quân của ta, một cánh quân vừa bị trúng độc, một cánh quân vừa phải đối phó với sư tử và tìm ngựa về. Không những thế ta còn phải điều động thêm người để bảo vệ lương thực. Tình hình rối rắm vô cùng.

-Quân của tên Trần Bì kia đâu rồi.- Ngồi trên yên ngựa, hắn nghe tiếng báo cáo. Ánh mắt sắc bén như chim ưng phóng ra đêm tối một mảnh sắc bén tựa dao găm.

-Dạ, bọn chúng đang cho người đi bắt nô lệ ạ.- Người binh lính đáp, quỳ củ và nghiêm nghị. Đúng là một người trong quân doanh “Thiệt sát”

Trầm ngâm, hắn vuốt ve thân kiếm như một thói quen đã ăn sâu vào tiềm thức. Bạo loạn ư. Chúng lấy đâu ra dũng khí để chạy trốn. Nheo mày, mà không những thế đây còn là một cuộc bạo loạn có quy mô và quy củ. Rốt cuộc ai là người lãnh đạo bọn chúng. Rốt cuộc là ai mà có bản lĩnh này. Ánh mắt như hắc ưng, lạnh lẽo, hắn siết chặt thân kiếm. Trong tâm tưởng lại hiện về bóng dáng điên cuồng phệ huyết của tên nô lệ hồi mới nãy. Liệu có liên quan đến hắn không?

-Lũ nô lệ bị ta bắt đâu rồi. – Chàng quay đầu, hỏi.

-Dạ- Người binh lính hơi giật mình vì bị gặng hỏi nhưng rất nhanh đã hồi phục tinh thần- Chúng chạy rồi ạ.

-Chạy theo hướng nào.- Đuôi mắt chàng hơi nheo lại. Nguy hiểm

- Dạ, không rõ nữa ạ, tình hình lúc đấy quá hỗn loạn, nô lệ chạy tứ phía, cộng thêm mưa nên tầm nhìn bị thu hẹp nên không thể biết được gì.

-Hừm- Một chất giọng cất ra từ mũi, chàng không hài lòng với câu trả lời này.- Đi lĩnh phạt đi.

Mặt nhăn nhó. Người lính đau lòng nghĩ biết ngay mà. Nhưng vẫn không dám trái lệnh. Quay người đi lĩnh phạt. Đùa à, phản diêm vương còn được, chứ phản tướng quân thì sống còn không bằng chết. Bước chân nhanh hơn, người lính thầm nghĩ vẫn nên ngoan ngoãn chịu phạt thì hơn.

-Tướng quân. Người nghĩ là người lãnh đạo chúng là tên đó sao.- Người hầu cận bên cạnh nói.

-Không, ta không nghĩ là hắn, bởi vì hắn là một cỗ máy xay thịt trực tiếp. Hắn không có trí tuệ nhưng lại là con người dám liều chết. Còn người lãnh đạo, chắc chắn phải là người nắm được hắn. Một người có trí tuệ vượt bậc.- Hơi mỉm cười nhạt, hắn gõ nhẹ vào thân kiếm, hắn chợt cảm thấy kích thích rồi đấy. Cười nhạt, hắn nhìn vào màn mưa. Bỗng... một tiếng huyết sáo ở xa... Đó là ở đâu, quá xa, dù là dùng nội lực cũng khó nhận biết. Đó là tiếng gọi gì nhỉ. Phải, là đại bàng, hắn quá quen thuộc với nó. Đơn giản là bởi vì hắn cũng có một con. Đặt tay lên miệng, hắn huýt một tiếng thật dài. Và thế là một cái bóng đen đúa bay đến trong mưa. Đậu trên vai hắn, rìa làn lông đã ướt đầm. Chủ tử thật là, bay trong mưa làm cho nó khó chịu lắm biết không hả.

-Này...- Cũng chẳng thêm để ý đến sự khó chịu của nó, Thiệu Đình ra lệnh- Đi tìm theo dấu vết của đồng bạn ngươi đi.

Như hiểu được lời hắn nói, chú đại bàng vùng đôi cánh rộng lớn bay trên bầu trời. Rồi chẳng mấy chốc đã quay lại và chỉ rõ hướng đi. Hướng Tây à. Sao lại là nó, hắn cứ nghĩ là chúng phải trốn vào rừng cơ chứ. Chúng lại dám đi đường mòn ư. Ánh mắt thoáng hiện hình ảnh người đàn bà gầy gò bị treo trên cột. Chính là vì bà ta. Ánh mắt lóe lên tia thích thú, hắn nhếch miệng cười. Bàn chân hắn thúc vào bụng ngựa rồi phi nước đại về phía trước. Mọi chuyện có vẻ đỡ nhàm chán hơn nhiều rồi đấy.

Đất trời bủa vây đen tối trong đêm mưa tầm tã... Liệu rằng Tổ Lạc có thoát khỏi móng vuốt của tử thần chăng???

Bạn đang đọc truyện *Lạc Trôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.